

Vägev Zulu Šamaan ja Vana Credo Mutwa

Rick Martin

30. september 1999. a.

Tihti on öeldud, et vanad põlisrahvaste juhid igast suguharust hoiavad teadmiste võtit. See ütlus ei ole kunagi väljendunud selgemini kui hiljutises jutuajamises Zulu „Sanusi”’ga (šamaan) Credo Mutwa’ga, kellega mul oli suur au vestelda ja kes on nüüd siis juba kaheksakümne aastane. Tänu David Icke’i püüdlikkusele ja abile oli mul võimalik luua ühendus Dr. Johan Joubert’iga, kes sõbralikult korraldas telefonivestluse Credo Mutwa’ga piltlikult öeldes teisel pool maakera Lõuna-Aafrikas (Lõuna-Aafrika Vabariigis). Meie SPECTRUM’ist (ajaleht; tõlk.), tahaks edasi anda suurimad tänud mõlemaile — David Icke’le ja Dr. Joubert’ile — ennastsalgava toe eest, et selle mehe Tõde maailmale tuua. Esimest korda kuulsin Credo Mutwa’st viis aastat tagasi, kuid siis ei saanud ma temaga otseühendust telefoniga, sest ta elas kusagil eemal telefonita kohas. Kui ma David Icke käest kuulsin, et ta on veetnud aega koos Credo Mutwa’ga ja et Credo on meelsasti nõus rääkima SPECTRUM’iga, siis jah, kõik nõnda juhtuski. Läbi rahvusvahelise telefoniliini ime läbi oli meil 13. augustil võimalik vestelda, nagu hiljem selgus, 4 tundi. Ja ei, me ei kaotanud midagi helist. Sõnad, mida ta ütles, jõudsid kõik tervenisti kohale. Credo Mutwa on inimene, kelle kohta David Icke ütles: „Kõige üllatavam ja teadjam inimene, keda mul on au olnud hüüda sõbraks, geenius”. Pärast jutuajamist Credo Mutwa’ga, nõustun ma temaga täielikult. Tahaks lisada, et Credo Mutwa, mees ametliku hariduseta, oli küllalt hea hääldeks Zulu või Aafrika sõnu, vastavaid nimesid, selle kirjatöö jaoks. Teile, kes te olete Aafrika haritlane, võib selline hoolikus rohkem kasuks olla, kui tavalisele lugejale, kuid siiski on sellest näha Credo teine külg tema hoolitsusest ja täpsusest. Kui sa tunned, et mõni hiljuti loetu venitab su mõtlemist ja tirib sind mõnda usku, siis see jutuajamine viib su sammu võrra edasi. Nagu alati, Tõde on veidram kui kujutus. Nagu Tõde või osad Tõest, mis avalduvad meile kõigile, on osa suurest mosaiigist, nii on igaühe oma asi leida järeldused sellest Tõest, mida teised meiega jagavad. Meil on au omada võimalust esitleda Credo Mutwa kogemusi ja teadmisi teile. See on kõige ebataolisem ja hinnalisem võimalus. See üllatav teave, mille Credo Mutwa esitab, on kindlalt mõtte ässitaja ning kaugeleulatuv nii tingimuses kui ka avaruses. Kui oled selle läbi lugenud, siis mõistad, miks on püütud teda vaigistada. Samas, sa hindad veel sügavamalt Credo julgust esile tulla ja täakida tõtt, hoolimata tagajärgedest. Niisiis, ilma edasise jamata, las jutuajamine algab.

Ennekõike, lubage öelda, et on mul on au teiega rääkida, ja ma tänaksin ja tunnustaksin David Icke'i ja Dr. Joubert'it, kelle abita me täna ei vestleks. Meie lugejad on teadlikud kujumuutjatest reptiloididest, ja mille üle ma tahaks teiega arutada, on see: mis on omane nende kohalolule; nende juhid, nende tegevuskava ja nende moodus tegutsemiseks praegusel ajal. Niisiis, esimene küsimus, mille küsiks: kas te võiksite kinnitada, et kujumuutjad reptiloidid on tõepoolest olemas meie planeedil, praegusel ajal? Ja kui nad on olemas, kui te kinnitate seda, siis kas te ei räägiks neist lähemalt? Kus nad pärit on?

Söör, kas teie ajaleht saab saata inimesi Aafrikasse?

Vabandust, kas te võiksite korrata?

Kas teie ajaleht saaks lahkelt saata kedagi Aafrikasse, lähiajal?

Praegu pole see rahaliselt võimalik, kuid see võib muutuda tulevikus.

Sest, on mõned asjad, ja mulle meeldiks, kui te need välja uuriksite oma ajalehe jaoks, sõltumata minust. Kas olete kuulnud riigist Ruanda Kesk-Aafrikas.

Jah.

Ruanda rahvas, Hutu rahvas, nii nagu ka Watusi rahvas, räägivad, ja nad ei ole ainsad Aafrikas, kes seda räägivad, et nende väga vanad esivanemad olid olendite rass, keda nad kutsusid Imanujela'deks, mis tähendab „*Isandad, kes on tulnud*”. Ja mõned hõimud Lääne-Aafrikas, nagu näiteks Bambara rahvas, samuti räägivad sama. Nad räägivad, et nad tulid taevast, palju, palju sugupõlvi tagasi, arenenud ja hirmsate olevuste rassina, kes nägid välja nagu inimene, ja nad kutsusid neid Zišwezi'deks. Sõna Zišwezi tähendab kiskjat, kes võib laskuda taevast või libiseda mööda vett. Kõik, söör, on kuulnud Dogon'i rahvast Lääne-Aafrikast, kes kõik räägivad, et neile on andnud kultuuri tavalised olendid, kuid ei ole — Dogon'i rahvas on hoopis ÜKS paljudest, paljudest rahvastest Aafrikas, kes väidavad, et nende hõim või nende kuningas olid esimene üleloomulik kiskjate rass, kes tulid taevast. Kas olete veel minuga?

Oo jah, vägagi. Palun jätkake.

Söör, ma võin jätkata, ja jätkata, kuid luba mul tuua sind oma rahva — Zulu rahva — juurde Lõuna-Aafrikas.

Palun.

Zulu rahvas, kes on kuulsad sõdalased, rahvas, kellele Kuningas Šaka-Zulu viimasel sajandil kuulus. Kui sa küsid Lõuna-Aafrika Valgelt inimteadlaselt (antropoloog), mida nimi Zulu tähendab, siis ta ütleb, et see tähendab „*taevast*” (naer), ja sellepärast Zulu kutsub end „*taevarahvaks*”. See, söör, on jama. Zulu keeles on meie taeva nimeks, sinise taeva, sibakabaka. Meie nimi kosmosele, mis iganes, on izulu ja weduzulu, mis tähendab „*kosmos, tume taevas koos tähtedega, mida sa näed igal öösel*”, samuti on see seotud reisimisega, söör. Zulu sõna reisimiseks on muutlik, nagu nomaad või mustlane, see on izula.

Nagu sa näed, on Zulu rahvas Lõuna-Aafrikas teadlik tõsiasjast, et sa võid rännata läbi kosmose — mitte läbi taeva, nagu lind — vaid sa võid rännata läbi kosmose, ja zulud väidavad, et palju, palju tuhandeid aastaid tagasi saabus väljast poolt taevaid inimrass, kes olid sisalike sarnased, inimesed, kes võisid muuta oma kuju enda tahtmist mööda. Inimesed, kes panid oma tütreid paari kõndivatega, ja sünnitasid võimsate Kuningate ja Pealike rassi. On sadu muinasjutte, söör, milles sisaliknaine teeskleb inimprintsessi ja esineb sellena ning läheb naiseks Zulu printsile.

Iga koolilaps Lõuna-Aafrikas, söör, teab lugu printsessist nimega Khombecansini. Khombecansini pidi abielluma nägusa printsiga Kakaka, kakaka tähendab „*valgustatu*”. Nüüd, ühel päeval, mil Khombecansini oli põõsastes korjamas küttepuid, kohtas ta olevust nimega Imbulu. Ja see Imbulu oli sisalik, kellel olid inimolendi keha ja jäsemed, kuid pikk saba. Ning see sisalik rääkis printsess Khombecansini'le: „*Oh, kui ilus sa oled, tüdruk, ma sooviksin olla sinu sarnane. Kas ma võin tulla sulle lähemale?*” ütles Imbulu sisalikunaine printsessile. Ja printsess ütles, „*Jah, sa võid*”.

Ja kui sisalik, kes oli temast pikem, tuli tüdrukule lähemale, siis jõllitas ta tüdrukule silma ja hakkas muutuma. Just nii, sisalik muutus inimese kujuliseks ja see sisalik hakkas järjest rohkem ja rohkem ja rohkem ja rohkem sarnanema tüdrukuga, väljaarvatud tema mähklik saba. Ja siis, äkilise vihasööstuga, haaras sisaliknaine printsessi ja rebis ära kõik tema ehted ja loori ning tema pulmakleidi, ning pani endale selga. Nii sai sisalikust printsess.

Nüüd oli põõsastes kaks ühesugust naist: kujumuutnud sisalik ja algupärane naine. Ja sisaliknaine ütles algupärasele naisele: „*Nüüd oled sa minu ori. Nüüd viid sa mind pulma. Mina olen sina ja sina oled minu ori, lähme!*” Ta haaras kepi ja hakkas vaest printsessi peksma. Ja siis ta läks, saatjaks teine tüdruk, kes oli pruutneiu, Zulu kommete kohaselt, ning jõudsid prints Kakaka külani. Kuid enne, kui nad sisenesid, pidi midagi tegema sabaga, tähendab, kujumuutja naine pidi

kuidagi oma saba peitma. Niisiis, ta sundis printsessi kuduma kiududest võrgu, pani oma saba sinna sisse ning sidus võrgu tihedalt enda keha külge. Nüüd nägi ta välja nagu, hurmava, väga suure tagumikuga, Zulu naine, kui vaadata väljastpoolt.

Ja siis, kui ta oli kohale jõudnud ja temast oli saanud printsi naine, hakkas külas imelikke asju juhtuma. Kogu piim hakkas kaduma, sest igal ööl kujumuutja printsess, valeprintsess, vabastas oma saba, mida kasutas kogu hapupiima äraimamiseks läbi sabaotsas oleva augu. Ja ämm ütles: „*Mis see tähendab? Miks piim ära kaob?*” Siis ta ütles: „*Oh ei, ma taipan, Imbulu on meie seas*”. Ämm, kes oli taiplik vana naine, ütles: „*Küla ette on vaja auk kaevata ja täita see piimaga*”. Ja seda ka tehti. Ja siis, kõigil tüdrukutel, kes olid kohale tulnud koos valeprintsessiga, kästi hüpata üle augu. Üksteise järel nad hüppasid. Ja kui odaga ka kujumuutjat hüppama sunniti, siis lupsas saba välja võrgust tema kleidi alt ja hakkas läbi sabaaugu piima lürpima ning sõdalased tapsid kujumuutja. Ja nii sai tõeline printsess naiseks Kuningas Kakaka'le.

Nüüd, söör, sellel lool on palju tõlgendusi. Üle Lõuna-Aafrika, läbi paljude hõimude, võib leida lugusid imelikest olevustest, kes suudavad muutuda reptiloididest inimolendiks, ja reptiloididest suvaliseks loomaks, kelle nad valivad. Ja need olevused tõepoolest eksisteerivad. Pole vahet, kas sa käid läbi Lõuna-, Ida- või Lääne-Aafrika, sa leiad, et nende olevuste kirjeldus on igal pool sama. Isegi hõimudes, mis pole iial, oma pika ajaloo vältel, omavahel ühenduses olnud.

Niisiis, sellised olevused ON olemas. Kust nad tulnud on, ma ei ole iial teadnud seda, söör. Kuid nad on ühenduses kindlate tähtedega taevas, ja Linnuteel asub üks rühm tähti, mida meie rahvas kutsub Ingiyab, mis tähendab „*Suur Spiraal*”. Ja seal on punane täht, punakas täht, hiiglasuure täherõnga tipu lähedal, mida meie inimesed kutsuvad Ison-Nkanyamba.

Nüüd, seda tähte kutsutakse Ison-Nkanyamba'ks ... ma mõtlen, kuidas ta inglise keelne nimi on ... See on täht, mille nimi on Alpha Centaur inglise keeles.

Nüüd, see, söör, on midagi, mida tasub uurida. Miks on nii, et üle 500 hõimu üle terve Aafrika, mida ma olen 40 või 50 aasta külasthanud, kõik nad räägivad sarnastest olevustest. On öeldud, et need olevused toituvad meist, inimolenditest; et nad ükskord kutsusid välja, Jumala Enda sõtta, sest nad tahtsid täielikku kontrolli universumi üle. Ja Jumal võitles jubeda lahingu nendega, ja Ta võitis nad, lõi neid ning sundis neid varjuma linnadesse maa all.

Nad peituvad sügaval õõnsustes maa all, sest neil on pidevalt külm. Seal õõnsustes, meile on räägitud, on hiigeltuli, mida hoiavad üleval orjad, inimesed, zombi

taolised orjad. Ja veelgi enam, need Zuswazi'd, need Imbulu'd, või kuidas sa neid ka ei nimetaks, ei ole võimelised korralikku toitu sööma. Nad kas joovad inimverd, või nad söövad seda energiat, mida tekitatakse maapinnal siis, kui inimolendid omavahel sõdivad ja tapavad üksteist suurtes hulkades.

Ma kohtasin inimesi, kes tulid Masaki äärest Ruandast aasta tagasi, ja need inimesed olid kabuhirmul sellest, mis nende maaga on juhtunud. Nad ütlesid, et veresaun Hutu'ide ja Watu'ide vahel toidab tegelikult Imanujela'sid, koletisi. Sest Imanujela'd justkui hingaksid sisse jõudu, mida inimmassid toodavad oma hirmuga ja üksteist tappes.

Nüüd, las ma ütlen ühe huvitava asja, sõör. Kui sa õpid kõiki Aafrika rahvaste keeli, siis sa leiad meie rahva keeltest sõnu, mis on sarnane Idamaa, Lähis-Ida ja isegi põlisameeriklaste sõnadega. Ja sõna Imanujela tähendab „*Isandad, kes on tulnud*”. Sõna, mida kõik võivad leida Ruandas, Ruanda Hutu ja Watu'ide rahva seast, on väga sarnane heebrea sõnaga Immanuel, mis tähendab „*Isand on meiega*”. Imanujela, „*Isandad, kes on tulnud, Isandad, kes on siin*”.

Meie rahvas usub, sõör, et meie, Maa Lapsed, ei ole iseenda peremehed, tõesti, meid on pandud uskuma, et oleme. Meie rahvas ütleb, et kõik Mustade rahvaste hõimud, kõik õpetatud, kõik šamaanid üle Aafrika, kui nad hakkavad teid usaldama ja jagama enda sügavamaid saladusi teiega, siis nad ütlevad, et Imanujelaga koos on Imbulu. Ja on ka teine nimi, mille järgi noid olevusi teatakse. See nimi on Chitauli. Nüüd, sõna Chitauli tähendab „*ainuvalitseja, kes ütleb meile seadust*”. Teisisõnu, „*need, kes salaja meile ütlevad, mida teha*”. Nüüd, on öeldud et need Chitauli'd tegid mitmeid asju meiega, kui nad sellele planeedile tulid.

Palun vabanda mind, aga ma pean jagama sinuga seda lugu. See on kõige eriskummalisem lugu, mida sa leiad kõikjal Aafrikast, šamaanide salajastest ühiskondadest ja mujalt, kus on alal muistsed teadmised ja veel on säilinud tarkus.

See oli nõnda, et algselt oli Maa kaetud väga paksu udu vaibaga. Nii, et inimesed ei näinud Päikest ennast taevas, ainult valguse kuma. Ka nägid nad Kuud öösel, kui pehmet valguse täppi, sest oli raske udu. Ja uduvihma kallas pidevalt. Ja ei olnud ka äikest. Polnud torme.

See maailm oli paksult kaetud võimsate metsadega, võimsate ürgmetsadega, ja inimesed elasid rahu Maa peal sellel ajal. Inimesed olid õnnelikud ja on öeldud, et sel ajal polnud inimesel kõnevõimet. Me tegime naljakaid häälitusi, nagu õnnelikud ahvid ja paavianid, kuid meil polnud kõnet, nagu see on meil praegu. Ja nondel sajanditel rääkisid inimesed omavahel meelega abil.

Mees võis kutsuda oma naist mõeldes talle, mõeldes tema näokujule, tema keha lõhnale, ja tundele juustest nagu naine. Kütt võis minna metsa ja kutsuda välja loomad, et need enda seast ühe vanimate ja väsinuimate seast välja valiksid, et loom ohverdaks ennast kütile nõnda, et see võiks ta kiirelt tappa ja viia selle liha enda koopasse.

Ei olnud vägivalda loomade vastu. Ei olnud vägivalda Looduse vastu inimolendi poolt sel ajal. Inimene küsis toitu Looduselt. Ta võis tulla puu juurde ja mõelda viljadest, ja puu laskis mõned oma viljadest maha langeda ja inimene võis võtta selle.

Ja siis, öeldakse, kuidas iganes, et kui Chitauli tuli Maa peale, saabusid nad hirmsate sõidukitega, mis liuglesid läbi õhu. Sõiduk, mis nägi välja nagu suur kauss, tegi hirmsat häält ja hirmsat tuld taevas. Ja Chitauli rääkis inimolendeile, kelle nad välgupiitsaga jõuga kokku kogusid, et nad on suured jumalad taevast ja nüüdsest alates saavad nad vägevaid kingitusi jumalatelt. Need niinimetatud jumalad, kes sarnanesid inimolenditega, kuid olid väga kogukad, pika sabaga ja hirmsate tuliste silmadega — mõnedel neist kaks — kollased, kiirgavad — mõnedel oli kolm silma, punane, ümmargune silm asetsedes keset laupa. Kiskjad võtsid ära võimsad võimed, mis inimolenditel olid: võime kõnelda vaid meelega; võime liigutada esemeid vaid meelega; võime näha tulevikku ja minevikku; ja võime vaimselt rännata erinevatesse maailmadesse.

Kõik need vägevad võimed võttis Chitauli ära inimolenditelt ja nad andsid nüüd inimolenditele uue võime: kõnevõime. Kuid inimolendid leidsid oma õuduseks, et kõnevõime lahutas inimolendid, selle asemel, et neid ühendada. Sest Chitauli tekitas kavalalt erinevad keeled ja need tõid suure tüli inimeste vahele. Samuti tegi Chitauli midagi sellist, mida poldud tehtud kunagi varem: nad andsid inimolenditele inimesi nende üle valitsema, ja nad ütlesid: „*Need on teie kuningad, need on teie pealikud. Neis on meie veri. Nad on meie lapsed ja te peate kuulama neid inimesi, sest nad räägivad nagu meie. Kui ei, siis me karistame teid väga hirmsasti*”.

Enne Chitauli tulekut, enne Imbutu kiskjate tulekut, inimolendid olid vaimselt üks. Aga kui tuli Chitauli, inimolendid hakkasid eralduma üksteisest, nii vaimselt, kui ka keeleliselt.

Ja siis, inimolenditele anti Chitauli poolt uus imelik tunne. Inimolendid hakkasid tundma end ohustatuna, niisiis hakkasid nad ehitama külasid väga tugevast puust taradega ümbritsetult. Inimolenditest said riikide loojad. Teisisõnu, nad hakkasid

loomade hõime ja hõimumaid, millel olid piirid, mida nad kaitsesid iga võimaliku vaenlase vastu. Inimolenditest said auahned ja aplad ja nad tahtsid hankida rikkusi, kaubeldes kariloomade ja merekarpidega.

Ja veel teinegi asi, mida Chitauli sundis inimolendeid tegema, nad sundisid inimolendeid kaevandama Maa sees. Chitauli aktiveeris inimese naise ja pani nad avastama mineraale ja teatud metalle. Naised avastasid vase, naised avastasid kulla, naised avastasid hõbedat. Ja lõpuks, Chitauli poolt juhitud, nad segasid noid metalle, et tekitada uusi metalle, milliseid pole iial enne olnud Looduses, metallid nagu pronks, messing ja teised.

Nüüd edasi, Chitauli hävitas püha vihmaandja udu taevast ja esimest korda pärast loomist, vaatasid inimolendid üles ja nägid tähti, ja Chitauli rääkis inimestele, et nad eksisid uskudes, et Jumal elab Maa all. „Nüüdsest”, rääkis Chitauli selle Maa inimestele, „*Maa inimesed peavad uskuma, et Jumal on taevas ja nad peavad tegema asju, mis meeldib sellele Jumalale, kes on üleval*”.

Vaata, algselt inimolendid uskusid, et Jumal on Maa all, et ta oli väga võimas Ema, kes elas Maa all, sest nad nägid, kuidas kõik roheline kasvas Maa alt — rohi tuli altpoolt pinnast, puud kasvasid altpoolt pinnast, ja seepärast inimesed uskusid, surnud inimesed lähevad Maa alla. Aga kui Chitauli pööras inimsilmad taeva poole, siis hakkasid inimesed uskuma, Jumal on taevas ja et need, kes surevad sellelt Maalt ei lähe Maa alla, vaid lähevad taevasse.

Ja kuni tänaseni, söör, kuhu iganes sa Aafrikas lähed, kui uurija, leiad sa selle üllatava ... need kaks üllatavat ideed, mis tülitsevad omavahel.

Paljud Aafrika hõimud usuvad niinimetatud Midzimu't või Badimo't. Nüüd, sõna Midzimu või Badimo tähendab „*need, kes on taevas*”. Aga, Zulumaal, minu rahvas seas, leiad selle üllatava paradoksi olevat käsikäes. On Zulu'sid, kes usuvad, et surnud on Abapansi'd, mis tähendab „*need, kes on all, kes on Maa all*”. Siis on teine idee, mis ütleb Abapezulu. Sõna Abapezulu tähendab „*nood, kes on üleval*”, ja sõna Abapansi tähendab, mis on vanim nimi surma vaimudele, tähendab „*need, kes on Maa all*”.

Niisiis, isegi tänapäeval, söör, kõikjal üle Aafrika, läbi sadade hõimude, leiad sa selle imeliku kaksikuse, et surnud lähevad taevasse, käsikäes usuga, et surnud lähevad Maa alla. See usk, et surnud lähevad Maa alla, ütleme ... märgib päevi, mil meie inimesed uskusid, et Jumal on naine, suur Kosmiline Ema. Ja see on vastandiks Abapezulu usule, et Jumal on mees, kes elab taevas.

Nüüd, söör, teine asi, mida Chitauli rääkis meie rahvale, on see, et meie, inimolendid, oleme siin Maa peal selleks, et muuta Maad ja teha see kõlblikuks „Jumalatele”, kes tulevad ühel päeval alla ja hakkavad elama siin. Ja on öeldud, et neile, kes töötavad muutmaks seda Maad ja teevad selle ohutuks ussjumalale, Chitauli’le, et ta tuleks ja elaks siin, tasutakse suure võimuga ja vägeva jõukusega.

Söör, kui ma vaatasin üle oma mitme aasta uurimised, üle mitme aasta salapärase Aafrika šamaanide õpetuse, tarkuse ja teadmise, leidsin end hämmelduses: miks meie, inimolendid, tegelikult hävitame Maad, millel me elame. Me teeme midagi, mida teeb ainult üks teine loomaliik, nimelt — Aafrika elevant, kes hädas hävitab iga puu, kohas, kus ta elab.

Meie, inimolendid, teeme täpselt sedasama. Ja, kuhu iganes sa lähed Aafrikas, kus kunagi oli vägev muinastsivilisatsioon, on seal kõrb. Näiteks, on Kalahari kõrb Lõuna-Aafrikas, ja kõrbeliiva alt olen leidnud muistse linna varemed, mis tähendab, et inimolendid muutsid selle maalahmaka, mis kunagi oli roheline ja viljakas — kõrbeks. Ja, päeval, mil ma olin koos avastajatega ja Safar’i rahvaga Aafrika Sahaara kandis, leidsin ma samuti tõendeid inimeste muistse uskumatu elupaiga kohta, kus ei olnud muud, kui vihased kaljud ja sosistav liiv.

Teisisõnu, Sahaara Kõrb oli kunagi viljakas maa ja muudeti kõrbeks inimolendite poolt. Miks? Ma pean küsima endalt, uuesti ja uuesti, miks inimolendeid juhib ebakindlus, aplus ja võimujanu, mis muudab Maa kõrbeks, kus lõpuks inimolend ei suuda ial elada? Miks?

Kuigi me oleme kõik teadlikud hirmsast ohust, mida see kaasa toob, miks me raiume suuri vihmametsade maaalaid Aafrikas? Miks meie, Maa peal, hoolime juhenditest, mille on sisestanud meisse Chitauli? Kuigi mu meel keeldub sellega nõustumast, vastus on hirmus jah, jah, jah.

Paljude tarkade inimeste seas, kellega mul on au jagada sõprust, on mees suurte teadmistega, kes elab Iisraelis, Dr. Sitchin [kirjastaja märge: vihjatakse Dr. Zecharia Sitchin’le, mitmete väljakutsuvate raamatute autorile, kes kirjutas kosmiliste- ja Maa inimeste vastastikulisest mõjust väga muistsel ajal]. Muistsete raamatute järgi — mis on kirjutatud Sumeri rahvaste poolt savile — jumalad tulid taevast ja sundisid inimolendeid enda heaks töötama, kaevandama kulda nende jaoks. Seda lugu kinnitavad Aafrika muinaslood üle kogu Aafrika, et jumalad tulid taevast ja tegid meist enda orjad, ja nad tegid meid orjadeks nõnda, et me kunagi ei taipaks, et me oleme orjad.

Üks teine asi, mida meie inimesed ütlevad, on see, et Chitauli valitseb meie üle nagu kondor. Nad ülendavad mõnda meist, nad täidavad mõnda meist suure vihaga ja suure auahnusega ning nad teevad nood inimesed, keda nad on ülendanud, suurteks sõduriteks, kes tekitavad suuri sõdu. Kuid lõpuks, Chitauli ei lase noil suurtel sõduritel, noil suurtel sõjapealikel ja kuningatel surra rahulikult. Sõjapealikke kasutatakse nii paljude sõdade tekitamiseks kui võimalik, et tappa ikka oma inimesi, keda kutsutakse vaenlasteks, nii palju kui võimalik, ja siis lõpuks sureb sõjapealik hirmsat surma, valatuna verd teiste poolt.

Ja seda nähtust olen ma näinud oma rahva ajaloos, ikka uuesti ja uuesti ja uuesti. Meie suur Kuningas Shaka Zulu, ta sõdis rohkem kui 200 sõjas oma 30-ne aastase valitsusaja vältel. Ja siis, ta veristati ja ta suri piinarikast surma. Ta suri murtud mehena oma ema surma pärast, ta ei suutnud võita enam ühtegi lahingut.

Ja enne Shaka Zulu't oli üks teine kuningas, kes koolitas Shaka't saamaks suureks kuningaks, kes ta ka oli. Selle kuninga nimi oli Dingiswayo. Dingiswayo oli pidanud maha suuri sõdu, püüdes ühendada Zulu rahva üheks vägevaks hõimuks. Ta oli näinud Kaplinna Valget inimest ja ta arvas, et ühendades oma rahva üheks suureks rahvuseks, suudaks ta tagasi tõrjuda ohtu, mida kujutas Valge rahvas. Kuid, mis juhtus, oli see, et pärast mitmeid võite, ühendades mitmeid hõime, Kuningas Dingiswayo sai äkki löödud silmahaigusega, mis tegi ta peaaegu pimedaks. Ja ta varjas seda saladust, et ta ei suuda enam näha. Kuid selle hirmsa saladuse avastas naine, teise hõimu kuninganna, nõndakutsutud Ntombazi. Ntombazi võttis lahingoda ja hukkas Dingiswayo ühe löögiga, pärast seda, kui ta oli hiilinud tolle hütti, andes tollele süüa ja õlut juua.

Sarnane nähtus kaasneb ka Valgete juhtidega: Napoleon Euroopas, kes suri armetusse surma oma üksikul saarel Atlandi Ookeanis; Hitler, samuti Euroopas, kes suri jubedat surma, pannes relva omale suhu ja tappes enda, nagu meile on räägitud; Attila Hun, kes tapeti naise poolt, ja paljude teiste suurte juhtidega, kes ligaselt lõpetasid, pärast surma toomist inimestele, nii paljudele, kui nad suutsid.

Kuningas Shaka pussitas surnuks ta oma poolvend, kes kasutas tema peal sama tüüpi oda, mille ta oli kavandanud inimeste nii kiireks tapmiseks, kui võimalik. Ja Julius Ceasar kohtas sarnast saatust, nagu meie Shaka Zulu, olles vallutanud mitmeid rahvaid.

Alati sureb sõja kangelane moel, mil ta nagu ei peaks surema. Kuningas Arthur Inglismaal, kes tapeti ta oma poja poolt, mõrvatud pärast pikka ja julget valitsusaega. Ma võiks jätkata ja jätkata ja jätkata.

Nüüd, kõik need asjad, kui sa paned need kokku, näitavad nad — ükskõik, kas inimesed naeravad selle peale või ei, ükskõik, kas inimesed pilkavad seda või ei — et on olemas teatud jõud, mis juhib meid, inimolendeid, mööda ennasthävitamise musta jõge. Ja mida varem mõnedki meist seda taipavad, seda parem, ehk suudame me midagi teha sellega.

Kas te usute, et nood olevused katavad maailma võrdselt või on nad peamiselt esindatud Aafrikas?

Söör, ma usun, et need olevused on igal pool Maa peal ... ja austusega, söör, kuigi ma vihkan väga endast rääkida, olen ma isik, kes on reisinud mitmel pool maailmas. Ma olen olnud teie riigis, Ühendriikides, söör. Ma olen olnud Austraalias. Ma olen Jaapanis, muude riikide seas.

Ja pole tähtsust, kus ma olen olnud, söör, ma olen leidnud inimesi rääkimas mulle sellistest olevustest. Näiteks, 1997, ma külastasin Austraaliat, söör, ja ma rändasin palju otsides Austraalia Musta rahvast — aborigeene ... Samad asjad, mis ma leidsin Jaapanis, ma leidsin Taivanis. Kõikjal, kus on veel šamaane ja rahvapäraseid tervendajaid, sa leiad noid üllatavaid lugusid.

Nüüd, las ma ütlen sulle, söör, mis ma leidsin ainuüksi Austraalias. Selle, et Austraalia aborigeenid, kes kutsuvad ennast Coorie'ks, mis tähendab „*meie rahvas*“: Austraalia Coorie rahvas usub suurde looja jumalasse nõndanimetatud Byamie, söör. Coorie šamaan, tegelikult paljud neist, joonistasid pildi sellest Byamie'st, ja üks neist näitas mulle kaljujoonist, mis kujutas seda imelikku looja jumalat, kes tuli tähtedelt. Ja kui nad panid oma joonistused minu ette, siis see mida nad näitasid, oli Chitauli. Ma tundsin tolle ära enda Aafrika teadmistes. Tal oli kogukas pea. Tal olid suured silmad, mida oli rõhutatud kunstniku poolt. Sellel ei olnud suud, ja sellel olid pikad käed ja uskumatult pikad jalad. Söör, see oli tüüpiline kujutis Chitauli'st, keda ma teadsin oma rahva käest Aafrikas.

Ma küsisin endalt: „*Miks?*“. Siin ma olen, maal — mitme tuhande miili kaugusel Aafrikast, ja siin ma näen olendit, tuntud kui Biamai või Bimi, kes on olevus, keda ma tunnen Aafrikas.

Põlisameeriklaste seas, söör, leidsin ma näiteks, mõnede hõimude seast Ameerikas, hõimud nagu Hopi rahvas, ja tolle rahva, kes elavad nendes ehitistes, niikutsutud pueblo'des, ma leidsin, et need inimesed — neil on, mida nad kutsuvad Katchina olevusteks, kui inimesed kannavad maske ja esitlevad endid kui teatud olevusi. Ja mõned neist Katchina'dest on väga, väga pikad, koguka ümara peaga.

Täpselt see, mis meil on Aafrikas, ma leidsin sarnase olevuse Ameerikas. Aafrikas me kutsume noid olevusi Egwugwu'deks, või me kutsume neid ka teise nimega — Chinyawu. Katchina ja meie rahva Chinyawu on samad olevused. Nüüd, miks see peaks olema? Millal põlisameeriklased ja aafriklased kohtusid? Millal? See on üks kõikide aegade suuremaid mõistatusi, sõör. See on üks paljudest asjadest, mida ma leidsin kõikjalt maailmast, mis pani mind tugevalt üllatuma.

Säärased olevused ON olemas, ja mida varem kahtlejad meie seast vaatavad sellele tõsiasjale näkku, seda parem saab olema. Miks inimlik ei arene? Miks me jookseme ringi suures enesehävituse ja üksteisehävitamise rattas?

Inimesed on oma olemuselt head — ma usun seda. Inimesed ei taha alustada sõda. Inimesed ei taha hävitada maailma, millel nad seisavad, kuid on olemas olevused, või on olemas jõud, mis juhivad meid, inimolendeid, enesetühistamise suunas. Ja mida varem me taipame seda, seda parem.

Just praegu, ma elan Aafrikas. Siin on minu rahvas. Siin on minu kodu. Kuid ma näen Aafrikat hävimas sõdades, millel pole minu jaoks, kui aafriklasele, mingit mõtet. Ma vaatan Indiat, mis nagu Aafrikagi, kannatas kolonialismi „puhastuse”, prantslaste, inglaste ja teiste eurooplaste võimu all. Aga India saavutas läbi iseseisvuse asju, mis meil Aafrikas jäi saavutamata. Miks?

India on lõhanud aatompommi ja on praegu üks kardetuimaid rahvaid maailmas. India on saatnud satelliidi orbiidile. India, kuigi tal olid samad probleemid, nagu Aafrikalgi — arenev elanikkond, religioon, kui hõimujõud ... kuigi Indias on osa elanikkonnast uskumatult vaene, kui ka uskumatult rikas, on ta suutnud saavutada asju, mis Aafrikal on ebaõnnestunud.

Nüüd, ma küsin endalt: „Miks? Miks?” Sest India on asustatud Aafrikast tulnud inimeste poolt ja nad ei arva, sõör, et Musta rassi poolt. See on tõsiasi, et tuhandeid aastaid tagasi, rahvas Aafrikast lõi aluse India suurimale tsivilisatsioonile, nagu ka teistes maades Kagu-Aasias. On küllaldaselt tõendeid selle kohta. Kuid, miks Aafrika upub sõdades, haigustes ja näljas? Miks?

Palju kordi, sõör, istun ma enda hütis ja ma nutan, kui näen haigusi, nagu AIDS, hävitamas meid; kui ma näen sõdu hävitamas noid maid Aafrikas, mis õitsesid tuhandeid aastaid.

Ütleme, Etioopia, on maa, mis oli vaba tuhandeid aastaid. Etioopia oli kunagi kooliks kogu Aafrikale. Nigeeria oli kunagi vägev maa omavalitsuse pika

pärimusega — ammu, ammu enne Valge mehe tulekut Aafrikasse. Aga täna, kõik need maad ja paljud teised on hävitatud.

Täna, söör, on Aafrikas piirkondi, mis on täielikult inimtühjaks tehtud sõdadega ja haigusega AIDS, haigusega, mille olemuse kõik märgid näitavad haiguse tehiskust. Ma küsin endalt: „*Kes või mis hävitab Aafrika, ja miks?*”

Sest on hõimud nendes külates, kus ma elasin, kes aitasid mu teadmiste otsinguid, enne ja pärast Teist Maailmasõda. Kuid neid hõime pole täna enam olemas. Nad on läinud, kadunud, täielikult hävitatud meeletutes sõdades, mis ei andnud Mustale rahvale midagi.

Ma olen Lõuna-Aafrikas praegu. Siin ma sündisin ja siin olin ma suremas. Aga ma näen oma maad lagunemas tükkideks nagu armetu mango. Lõuna-Aafrika oli kunagi võimas riik. Tal oli võimas armee. Tal oli hiiglasuur tööstus, mis tootis kõike alates veduritest kuni väikeste raadioteni. Aga täna mu riigist on saanud uimasti ja kuritegevuse põrgu, sitatükk. Miks? Maad ei saa hävitada üleöö, kui just pole erilisi jõude, mis on otsustanud lõplikult kustutada selle.

Hiljuti ma nägin, söör, ühe teise maa hävingut Lõuna-Aafrika sees. See maa on Lesotho. See maa, Lesotho, on koduks ühtedele vanimatele ja targematele hõimudele Lõuna-Aafrikas. Nende seas on hõim Bakwama. Bakwama rahvas on igivana, nii et nad tõesti kirjeldavad sulle hiigelsuurte teravmägedega müstilist maad, mida valitseb vägev jumal, kel on inimolendi pea ja lõvi keha. [Kohe mõeldakse Sfinks'le Egiptuses.]

Bakwama'd kutsuvad seda maad Ntswamatfatfi'ks. Nende maa nimi Ntswamatfatfi tähendab „*Päikesekulli Maa*”. Kull on ohvrilind Taevas, kas tead? Nüüd, need Bakwama rahvas teadsid, Lõuna-Aafrikas, maast Egiptus, kust, nagu nad ütlevad, nende esivanemad pärit on. Ja nad kutsuvad toda mõistatuslikku jumalate maad: „*Päikesekulli või Päikesekotka Maa*”, mis on täpselt see, kuidas egiptlased oma maad kutsuvad, söör. Nad ütlevad, et see on „*Hor'i Maa*”, Horus'e jumal Kreekas.

Nüüd, kui Printsess Diana suri, 1997-ndal, olin ma üks esimestest Mustadest kahtlustama, et Printsess Diana tapeti ja ma tahaks rääkida sulle, miks see asi juhtus, söör. Sest, umbes aasta või 8 kuud enne Diana surma, suri kuningas Lesotho's, Kuningas Moshoeshe II. Kuningas Moshoeshe II'se surm oli üksikasjadeni sarnane Printsess Diana surmaga.

Mõtisklege sellele palun, kõik, kes leiavad mu sõnad uskumatud olevat: Printsess Diana suri tunnelis, aga Lesotho kuningas suri lõhes. Ta oli läinud kaugele ära

uurima vaidlusküsimusi seoses oma veisekarjaga. Leiti, et ta oli hiljaks jäänud. Ja kui inimesed läksid teda otsima, kuulsid nad mõnede poiste käest, kes karjatasid kuninga lehma Basothomaa mägedes, et poisid olid kuulnud, nagu oleks vintpüssist lastud, ja kui mehed läksid sinna suunda, kust vintpüssi lask oli kajanud, leidsid nad kuninga sõiduki, mis oli teelt välja sõitnud ja sügavas lõhes. Nad läksid sinna alla ja leidsid, et Lesotho kuningas oli sõidukis. Tal oli turvavöö peal, kuid hirmus haav kuklas. Ja nad leidsid, et kuninga sõidukijuht oli surnud roolirattast. Kuid, kaks meest, kes olid kuninga ihukaitsjad, kes sõitsid kuninga sõidukiga, istudes kohe kuninga taga, olid pääsenud kriimuta. Üks mees sisenes sõidukisse ja tõmbas välja sureva kuninga. Kuningas palus andeks neilt nende käte määrimise pärast tema verega, mis oli tavaks, et surev kuningas peab tänama inimesi, kes püüavad teda välja saada sealt, kus ta oli. Ja ta peab neilt andeks paluma meeolehämi tekitamise eest, sest, kes iganes puutub kokku pühitsetud kuninga verega, on mingites sekeldustes pärast seda.

Siis, kui kuninga sõiduk oli välja tiritud lõhest, siis avastati, et seal oli auk, justkui kuuliauk, sõiduki rattakummis. Ja see rattakumm oli mõistatuslikult kadunud, pärast, kui kuninga sõiduk oli pargitud mitte turvalisse kohta, vaid väljapoole hoovi, kust igauks sai sellele ligi. Ja kui toimus kuninga sõidukijuhi keha lahkamine, siis avastati, et mees oli nii purjus, et ta polnud võimeline üldse sõidukit juhtima. Ja kolmandaks, mees, kes juhtis kuninga sõidukit ja suri roolirattast, polnud see mees, kes tavaliselt juhtis kuninga sõidukit.

Nüüd, söör, kas sa näed seda müsteeriumit nüüd? Lesotho kuninga surm klappib Printsess Diana omaga, mis sellele järgnes. Mitmes teises mõistatuslikus üksikasjas, mida ma pean nüüd täpsustama, niisiis Lesotho rahvas oli alandatud põrmu, pärast kuninga surma, kui tekkisid rahutused üldvalimiste ümber, mida ajutine partei kuulutas ja kontrollis.

Täna on Lesotho majanduslikult surev rahvas. Ja Lesotho on riik, mis oli imelike katsetuse koht — katsetus, mis tähendas üüratu tammi ehitamist, mille eesmärk oli varustada Lõuna-Aafrikat, ja mitte suurte veevarudega Lesotho't. Ja me kuulsime hiljuti inetut kõmu sellelt maalt, et keegi oli saanud altkäemaksu, et kergendada selle üüratu tammi ehitamist, kus väikese rahva veega varustatakse ja täiendatakse kõrgelt industrialiseeritud rahva veevarusid.

On mitmeid imelikke asju, söör, mis on toimunud Lõuna-Aafrikas, ja mis hakkavad toimuma, samuti mujal Aafrikas, millel pole loogikat minu kui aafriklase jaoks. Olid sõjad, mis Aafrikas aset leidsid, kus pärast Aafrika riik sai koloniaalvõimult oma iseseisvuse, siis tõstsid mässajad relvad selle riigi valitsejate

vastu. Aga mässajatega sõdimise asemel leiab valitsus mõru lõpu. Mida juhtub jälle ja jälle, on see, et mässajad lagunevad rühmadeks, mis lõpeb mitte ainult sõjaga võimul oleva valitsusega, vaid ka üksteise vastu. Ja selle tulemusena on mitmel Aafrika maal riik nii hävitatud, et pole tähtsust, milline partei võidab — rahvas kaotab. Nüüd on põhjust ÜRO kutsuda, et tagada mingi rahu raasuke. Teisisõnu, aafriklased alustavad nüüd sõda, mis ei too neile võitu, vaid enda hävingut, ja ka enda rahva.

Ma tahaks pöörata su tähelepanu, söör, meeletule mõõnale, mis ikka veel ruineerib Sudaani, nagu ka teisi Aafrika osi. Ma tahaks pöörata su tähelepanu, söör, pikimale ja hirmsaimale kodusõjale, mis hävitab Sudaani lõunaosas. Ma tahaks pöörata su tähelepanu, ja seda ka teie lugejatele, söör, kohutavale sõjale, mis hävitab Angoola. Ja üks maailma osa, Aafrika ida- ja lõunaosas, on mitmed sõjaaastaid nõnda vägistatud, et seal on kohti, kus ei kuule enam linnulaulu. Kõik looduse eluvormid on välja kistud selles kohas. Siis, miks?

Ja siis, ma leian, et need maad, mis on hävitatud mõttetutes sõdades, mis pole hoopiski aafriklastele omane, ja ma räägin kui aafriklane, et need maad, mis on jäetud üksi, võiks varustada tervet Aafrikat toiduga, veega ja väärtuslike mineraalidega. Mulle on räägitud, söör, et Angoola pinnase all, Angoola tasandike all on kivisöemaardlad, millele pole võrdset maailmas. Veel on mulle räägitud, et Angoolas on naftamaardlad, mis on teisel kohal peale Lähis-Ida varusid.

Sudaan on maa, mida ma külastasin mitmeid kordi Teise Maailmasõja ajal ja isegi pärast seda. Sudaanis oli nii palju toitu, et sa said küla elanikelt seda tasuta, kui sa rändasid läbi Sudaani. Täna on Sudaani lõunaosa näljahädas — möll, märatseva põrguaugu heitlus, kus lapsed surevad tihnikus kõhulahtisusse, kui kondorid ja hiirekullid ootavad puude otsas pidutsemist. Aafrikat on metoodiliselt ja kaalutletult hävitatud armutu jõu poolt, nii, et see jätkab hävitamist isegi praegu.

Kuid see jõud on hakanud kaalu kaotama.

Vabandage mind. Kas te ütlesite, et Angoolas on kivisüsi või kuld [ingl: coal or gold; tõlk.]?

Kivisüsi, söör, kivisüsi. Ka teemandid on Angoolas, söör. Ja ma kuulsin usaldusväärsetelt inimestelt, et seal on rohkem naftat teatud kohtades Angoola all, kui teatud Lähis-Ida osades.

Kas see on põhjus, miks Aafrikat hävitatakse? Kas selle pärast on meie rahvast tapetud — pinnase aluse kivisöe pärast, teemantide pärast? Kui nii, siis kes on see

mõistuslik, kes on selle taga? Kas inimesed on vähem väärtuslikud kui mineraalid? Kas inimesed on vähem väärtuslikud kui nafta?

Sest, söör, genotsiid, hullem, kui miski muu, mida Hitler kunagi juudi rahvaga tegi, toimub Aafrikas PRAEGU, ja Ameerika rahvas ei paista siltagi hoolivat. Miks? Me oleme parimad sõbrad, kes USA'l on. Me oleme parimad inimesed. Me ostame Ameerika toodangut. Meie lapsed tahavad välja näha, nagu Ameerika lapsed. Meie lapsed kannavad jeans'e, söör, ja nad isegi räägivad Ameerika murrakuga, sest teie Ameerika rahvas olete meie eeskuju. Miks te lasete meid tappa? Miks? Miks?

Mitte ainult sõjas ei tapeta meid, söör, meid tapetakse ka narkootikumidega. Narkootikume polnud Lõuna-Aafrikas rassilise tagakiusamise aegu. Nüüd, meie demokraatliku valitsuse all, on meie maast saanud narkomülgas. Miks?

Täna, söör, ja ma räägin kui rahvapärane šamaan, on üks mu eesmärkidest puhastada ja aidata narkoajamaga inimesi. Söör, ma suudan aidata noort aafriklast, kes kuritarvitab marihuaanat või hašišit. Ma suudan aidata noort aafriklast, kes sõltub Dokwa'st. Kuid, söör, ma olen kasutu, mu osavus on rämps ja ma olen jälle jõuetu — ja nii paljud minu sarnased — aidates noort Musta inimest, kes on sõltuvusse jäänud uut tüüpi narkootikumidest, mida kutsutakse „*crack*”iks. See on inetu narkootikum. See on kui halvaks läinud šokolaad, kui sa näed seda, ja see asi tekitab nii suurt sõltuvust, et pole šamaani, kes selle narkootikumi noort ohvrit aidata saaks.

Ma küsin Ameerika Ühendriikide rahva käest, ma küsin enda Mustade vendade ja Mustade õdede käest seal, miks te lubate täielikult hävitada maad, mis on teie Ema?

Mind ei huvita, mida kahtlejad ütlevad, söör. Palun andestage mulle, kui ma tõesti tuliseks läksin. Mind ei huvita, mida kahtlejad ütlevad, kuid ON olemas jõud, mis hävitab Aafrika ja ma ei osta mõttetust, et see on pankurid IMF'ist ja teistest suurtest pankadest. Sa ei tapa hane, kes annab sulle kuldmune, nii et, miks pankurid tahaksid hävitada Aafrika? On teine jõud nende inimeste taga, kohutav, võõras jõud, mis teeb asju kulisside taga, mis — ja mida varem me mõistame, seda parem — söör, on väga tavaline inimolenditele, kes on sekeldustes süüdistamaks muid jõude, kui neid, mis on enda sees.

Aga, ma olen uurinud olukorda Aafrikas alatest Teise Maailmasõja lõpust, ja enne seda, ning mul on tõendid, mis tunnistavad võõra jõu tegemistest Aafrikas.

Mis, kes pühkis minema Aafrika vanimad hõimud?

Palun, söör, las ma räägin sulle asjast, mis lõi mu hinge. Kas ma võin?

Palun, jätkake.

Palun, mul on kahju rääkida nii palju. Palun andestage mulle ... Ma kuulun Zulu rahva hulka — sõdalasrahva, tarkuse rahva. Minu rahvas, söör, pole kunagi õpetatud Valgete antropoloogia järgi, kuid Zulu rahvas teadis asju, mida teie lugejatega jagades üllatuks maailm.

Las ma näitan sulle seda. Zulu rahvas TEADIS, paljude asjade seas, et see on Maa, mis tiirleb ümber Päikese, ja mitte teisiti. Nad ütlesid, selgitades seda asja õpetatuile, et Maa on naissoost olevus ja Päike on meessoost olevus, ning seepärast Maa on liikuja, kes tantsib ümber päikese — kaunis printsess, kes tantsib ümber tulise kuninga, kelleks on Päike. Meie rahvas teadis, et Maa on ümmargune. Meie rahvas teadis baktereid ja nende toimet. Kui Valge inimene tuli Aafrikasse, siis, kust olid need uskumatud teadmised pärit? Mina ei tea.

Ameerika rahvas ja Euroopa rahvas ütlevad, et see oli Albert Einstein, kes tuli välja mõttega, et aeg ja ruum on üks-ja-see-sama asi. Minu vastus sellele on: „EI!”

Minu rahvas, Zulu'd, teadsid, et ruum ja aeg on sama asi. Zulu keeles on üks nimedest Ruumi jaoks umkati. Ja Zulu nimi aja jaoks on isikati. Nüüd, meie rahvas teadis, et ruum ja aeg on sama asi sadu aastaid enne Einstein'i sündi.

Ja pealegi, meie rahvas uskus, nagu ka Dogon'i rahvas, et on olemas 24 planeeti meie kosmose osas, mis on asustatud mingit sorti mõistuslike olenditega. Ja see teadmine pole iial üles kirjutatud mingisse raamatusse, ja ainuke ellujäänud kõrge sanusi [šamaan] Lõuna-Aafrikas on minu tädi, kes on nende teadmiste hoidja. Minu tädi on veel elus. Ta on kusagil 90 aastat vana ja mina olen surmale lähedal, kannatades suhkruhaiguse käes — Aafrika rahva jube tapja tänapäeval.

Ja mida ma püüan öelda sulle, on see, et kuigi minu rahval on tohutud teadmised, mida pole iial kirjutatud ühessegi raamatusse, Zulu rahvas täna, suur osa nendest, on HIV ohvrid või õigupoolest AIDS'i ohvrid. Ja on välja arvatud, söör, et järgmise 50 aasta jooksul, $\frac{3}{4}$ Zulu rahvast Natal'is surevad. Ja ma olen pühitsetud esemete hoidja, millised ma pärisin oma vanaisalt. Ma olen ema poolt viimse tõelise kuninga Dingame otsene järglane. Ja minu kohus peaks olema kaitsta oma rahvast kõige eest, mis ohustab nende olemasolu.

Vaata, palun, söör. Igaüks, kes uurib inimlikkust armastusega, mõistmisega ja kaastundega, avastab tõsiasi, et on olemas särav Jumal, kes rabeleb, et sündida

igasseühte meist. Me püüame vastu võidelda, kuigi paljud meie seast pole sellest teadlikud. Me otsime tahte asendit, et kaitsta oma planeeti.

On pealikke Aafrikas, kes karistavad väga karmilt, kui nad näevad, et sa hävitad asjatult puu. See asi oli tavaline minevikus, kuid see kadus koos Valge rahva tulekuga. Kuid nüüd on see jälle tagasi tulemas.

Inimesest on saamas ... pingeline on edasi areneda ... rohkem hooliv olend. Kuid võõrad ei lähe magama. Nad panevad jälle meid üksteist tapma. Ja ma kardan seda, mis hakkab juhtuma.

Söör, ma võin sulle näidata mitmeid veidraid asju, mida Aafrika rahvas on teinud enda kaitsmiseks Halli võõra vastu. Need asjad, mis meie rahvas teinud on, ei ole ebausust. Need on tulnud hirmsatest isiklikest kogemustest.

Ükspäev ma loodan jagada teiega, söör, minu „võtmise” lugu, nagu me ütleme. Me usume, söör, et Mantindane (kiusaja, nuhtlus), Hallid, on tegelikult Chitauli teenrid. Ja, et nad teevad asju vastupidiselt sellele, mida Valged inimesed mõtlevad — Valged inimesed mõtlevad valesid asju, söör, paljud — et Mantindane katsetavad meiega. Nad EI tee seda. Ma kordan: nad ei tee seda.

Igaüks, kes on käinud läbi nonde olevuste põrgu, ütlevad sulle, et seal pole midagi katselist selles, mida nad teevad. Seal on külm, külm ... külmavereline otsus, ja nad ei tee seda, mida nad meile teevad, endale, nad teevad seda ... seda, mida nad meile teevad ... kõrgemale olevusele, kui nad ise. Palun, söör, kas sa saad anda mulle veidi aega jagada sinuga, lühidalt, mis juhtus minuga?

Oh jah, muidugi, palun. Meil on aega nii palju, kui sa vajad.

Söör, oli tavaline päev, nagu iga teinegi. Oli kaunis päev Ida- Zimbabwe mägedes, mida me kutsume Inyangani'ks. Seal on mäed Ida-Zimbabwe's.

Niisiis, ma olin saadetud oma õpetaja poolt leidma teatud ürte, mida me tahtsime kasutada ühe väga haige õpetatu tervendamiseks. Ja minu õpetaja, naine, niikutsutud Miss Moyo, oli Ndebele Zimbabwe'st, kunagisest Rhodesia'st.

Ma otsisin seda ürte ja ma ei mõelnud midagi ning ma ei uskunud mingitesse olevustesse. Ma polnud iial varem nendega kohtunud, ja kuigi, me aafriklased usume mitmeid asju, olin ma suur kahtleja, isegi mitte teatud olevused, mida me uskusime tol ajal, sest ma polnud iial enne kohtunud millegi sarnasega.

Ja äkki, sõör, ma panin tähele, et temperatuur ümber minu oli langenud, kuigi oli väga kuum Aafrika päev. Äkki ma märkasin, et oli külm ja seal oli, nagu näis nõnda, kirgas sinine udu, pööreldes kõikjal ümber minu, hõljudes minu ja idapoolse maastiku vahele. Ma mäletan ennast imestamas, rumalalt, et mida see asi peaks tähendama, sest olin just hakanud välja kaevama üht ürti, mille olin leidnud.

Äkki ma leidsin ennast väga veidras kohas, kohas, mis sarnanes tunneliga, joonitud metalliga. Ma olin töötanud enne kaevanduses, ja see, kus ma end leidsin, näis olevat kaevanduse tunnel, mis oli joonitud hõbehalli metalliga.

Ma lamasin millelgi, mis näis olevat väga raske ja väga suur tööpink või töölaud, sõör. Aga siiski, ma polnud laua küljes kinni. Ma lihtsalt lamasin seal ja mu püksid olid kadunud ja nii ka rasked saapad, mida ma alati kandsin, kui ma kusagil väljas käisin. Ja siis äkki, selles imelikus tunneli sarnases ruumis, nägin miskit, mis näis totter, hall, ilmetu, olevust minu poole tulemas.

Seal olid valgustid, kuid mitte sellised, nagu meie neid tunneme. Nad paistsid paremad kui hõõglambid. Ja seal oli miski kaugel sissepääsu kohal, mis tundus olevat kirjutus hõbehallile pinnale, ja nood olevused tulid minu juurde, kuid mina olin hüpnotiseeritud, justkui nõidus oleks mulle pähe pandud.

Kuid ma vaatasin olevusi, kui nad tulid minu juurde. Ma ei teadnud, mis nad on. Ma olin hirmunud, kuid ma ei suutnud liigutada oma käsi ega jalgu. Ma lihtsalt lamasin seal, nagu kits ohvrialtaril. Ja kui olevused jõudsid minu juurde, tundsin ma hirmu enda sees. Nad olid lühikesed olevused, umbes Aafrika pügmeede suurused. Nad olid väga kogukate peadega, peenikeste kätega.

Ma märkasin, sõör, sest ma olen kunstnik, et neis olevustes oli kõik valesti, kunstniku vaatenurgast lähtudes. Nende jäsemed olid liiga pikad nende kehadele ja nende kael oli väga peenike ja nende pead olid peaaegu täiskasvanud arbuusi suurused. Neil olid veidrad silmad, mis sarnanesid mingit tüüpi kaitseprillidega. Nende ninad polnud sellised, nagu meil, ainult väikesed augud kahel pool silmadevahelist kumerust. Nende suudel puudusid huuled, ainult kitsad lõiked, nagu oleks habemenuga kasutatud.

Ja kui ma vaatasin noid olevusi, sõör, hämmastunud nõiduses, ma tundsin midagi oma pea lähedal, pea kohal. Ja kui ma vaatasin üles, siis oli seal üks teine olevus, veidi suurem kui teised, ja too seisis mu pea kohal ja vaatas alla, mind.

Ma vaatasin üles talle silma ja ma olin täielikult hüpnotiseeritud, ja tead sa, ma olin võlutud. Ma vaatasin tole silmadesse ja ma märkasin, et olevus tahtis hoida mind

vaatamas enda silmadesse. Ma vaatasin ja nägin seda, läbi nonde silmakatete, ma võisin näha nonde olevuste tõelisi silmi, läbi mustade kaitseprillide sarnaste katete. Need silmad olid ümmargused piklike pupillidega, nagu kassil. Ja too ei liigutanud oma pead. Too hingas, ma võisin näha seda. Ma võisin näha ninasõõrmete liikumist, sulgudes ja avanedes. Kuid söör, kui keegi ütleb, et ma haisen nagu see olevus, tõesti, ma virutaks talle näkku. (Naer)

Olevus haises kujuteldamatult. See oli imelik hais, hingemattev, keemiline, nagu mädamuna ja samas nagu kuum vask [väävel] — väga tugev hais.

Ja olevus nägi, et ma vaatasin teda ning too vaatas alla mind. Ja äkki, ma tundsin kohutavat, jubedat valu oma vasakus reies, justkui mõõk oleks torgatud mu vasakusse reide. Ma karjusin valust, kohutav, karjusin appi oma ema, ja olevus kattis oma käega mu suu. Tead sa, söör, see oli nagu ... kui sa tahad teada, mis tunne see oli, palun söör, võta kana jalg, elusa kana, ja pane see vastu oma huuli. Nõnda tundus mu suu peal olevuse käsi. Sellel olid peenikesed sõrmed, millel oli rohkem lüüsid kui mu inimkäel. Ja põial oli vale koha peal. Iga sõrm lõppes musta küünisega, peaaegu nagu mõnedel Aafrika lindudel. Too „ütles”, et ma vait oleksin. Ja kui kaua valu kestis, söör, ma ei tea. Ma karjusin ja karjusin ja karjusin.

Ja siis, äkki tiriti midagi välja mu lihast, ja ma vaatasin alla ning nägin oma verist reit, ja ma nägin, et üks olevustest — neid oli neli, peale selle, kes seisis mu pea juures — neil oli liibuv kaitseriietus, mis oli hõbehalli värvi, ja nonde liha sarnanes lihaga ühel teatud kalal, keda sa võid leida Lõuna-Aafrika järves. Ning mu pea juures seisev olevus tundus olevat emane. Too oli kuidagi teistest erinev. Too oli pikem, suurem. Kuigi tollel polnud rindu, nagu naisel, näis too olevat naiselik. Ja teised tundusid kartvat toda ... ma ei tea, kuidas ma saaks seda kirjeldada.

Ja siis, kui need hirmsad asjad kestsid, üks teine olevustest tuli minu juurde — ta kõndis külg ees, mõnevõrra nõksudes, justkui oleks purjus — ta kõndis laua juurde, mu paremale küljele, seisis tolle juurde, kes oli mu pea juures. Ja enne, kui ma taipasin, mis toimub, see olevus võttis midagi, mis sarnanes juhtmega ühendatud pastapliiatsiga, ning toppis selle külmalt mu paremasse ninasõõrde.

Söör, valu oli ebamaine, aga too teine, mu pea juures, pani oma käe mu laubale ja hoidis mind paigal väga vähese jõuga. Ma olin lämbumas ja püüdsin verd välja sülitada, ning siis püüdsin oma pead paremale pöörata, et verd välja sülitada, mida ma ka tegin, ja siis, mida olevused mulle tegid, söör, ma ei tea.

Kõik mida ma tean, on see, et valu läks ära ja valu asemele valgus veider nägemus mu pähe, nägemus linnadest, mõned, mida ma tundsin oma rännakutest — kuid

linnad olid poolenisti hävitatud, minema pühitud ülaosadega ehitised, aknaavadega, justkui tühjade silmakoobastega inimkolbad. Ma nägin neid nägemusi jälle ja jälle. Kõik ehitised, mida ma nägin, olid poolenisti uppunud punakasse mudasesse vette.

See oli, nagu oleks toimunud uputus ja ehitised olid lahti kistud selle suure uputuse poolt, poolenisti mingi õnnetuse läbi hävitatud, ning see oli jube märk.

Ja siis, enne, kui taipasin seda, üks olevustest, too, kes seisis mu jalgade juures, toppis midagi mu mehisuse organisse, kuid nüüd ei olnud valus, lihtsalt pöörane ärritus, nagu seksiks millegagi või kellegagi. Ja siis, kui olevus eemaldas selle asja, mis oli nagu väike must toru, mis oli surutud mu meheorganisse, tegin ma midagi, mis andis veidra tulemuse, ja ma ei teinud seda tahtlikult. Ma arvan, et mu põis oli avatud ning ma urineerisin otse olevuse rindkerele, sellele, kes oli välja võtnud asja mu organist. Ja kui ma olin tulistanud olevust, ei oleks see kunagi pidanud reageerima nii, nagu see tegi. See tõukus eemale ja peaaegu kukkus, ja siis see rahunes ja komberdas eemale, nagu purjus putukas, ning väljus ruumist. Ma ei tea, kas mu uriin tegi seda. Ma ei tea. Aga nõnda see juhtus.

Siis, mõne aja pärast, teised olevused lahkusid, jättes mind koos nürida valuga ninasõõrmes, verega mu reiel ja uriinist märja lauaga. Ja too, mu pea juures seisja, ei olnud liikunud paigast. See lihtsalt seisis seal, oma parema käega puudutades oma õlga, veidralt, kaunilt ja naiselikult. See seisis seal vaadates mind. Polnud mingit ilmet selle näos. Ma pole näinud ühtegi olevust rääkimas või tegemas mingitki häält. Kõik, mida ma tean, on see, et nad näivad olevat tummad.

Ja siis, kusagilt saabusid kaks teist olevust, üks neist oli üleni tehtud metallist. Oma halvimas õudusunenäos näen ma ikka veel seda olevust. See oli pikk. See oli suur. Ja ruum, kus me olime, oli liiga väike selle jaoks. Ta kõndis veidi küürutades, liikudes ettepoole, ja see ei olnud kindlasti elus asi. See oli metallolevus, mingit tüüpi robot. Ja ta tuli ning seisis mu jalgade kõrvale, selle kogu keha kummardas kohmakalt, vaadates alla mind. Seal polnud suud. Seal polnud nina. Seal olid vaid helendavad silmad, mis näisid muutvat värvi, ja tundusid kuidagi liikuvad — nagu elektriseade.

Ja siis, selle hiiglasuure, kummargil olevuse tagant, tuli olevus, mis üllatas mind. See oli väga, väga, väga, väga paistetanud, sõör, väliselt. Sel oli roosa nahk. See oli blond. Väga inimkeha sarnane. Tal olid väga heledad, sinised, viltused silmad. Sel olid juuksed, mis sarnanesid mingit tüüpi nailonkiuga. Sellel olid põsesarnad ja peaaegu inimese suu koos täishuultega, terav lõug. Olevus, sõör, oli kindlasti

emane, kuid nagu maalikunstnik, kes ma olen, ja samuti skulptor, ma märkasin, et olevus oli täielikult proportsioonist väljas. See oli vale.

Esiteks, selle rinnad olid õhukesed ja teravad ning asetsesid liiga kõrgel rindkere kohal, mitte seal, kus tavalise naise rinnad asuksid. Selle keha oli võimas, peaaegu paks, kuid selle jalad olid liiga lühikesed ja käed olid liiga lühikesed ülejäänud keha suhtes.

Ja see tuli minu suunas, vaatas alla mind, ning enne, kui ma taipasin, mis see minuga teeb, see kuidagi paaritus minuga. See oli jube kogemus, söör, isegi hullem sellest, mis mulle enne tehti. Kuid isegi praegu ... selle päeva õudus mõjutab mu elu isegi nüüd, täpselt 40 aastat hiljem.

Ja pärast seda, kui olevused olid läinud, jäi ainult too olevus, mis seisis mu pea juures. Mu pea juures seisev olevus sakutas mind juukseid pidi, see haaras mul peast ja sundis laualt püsti tõusma ja sellest eemalduma. Ma tegin seda, kuid mu seisund, milles ma olin, oli säärane, et ma langesin põlvili kätele põrandale.

Ja ma märkasin, et põrand oli veider. Seda katsid liikuvad kujundid, mis vaheldusid ja muutusid — purpurpunased, punased ja rohekad kujundid metallhallil taustal. Ja olevus tiris mind jälle juukseid pidi, sundides mind püsti tõusma ning see tõukas mind suunates ja sundis endale järgnema.

Söör, see võtaks liiga palju aega, kirjeldada seda, mida ma nägin selles imelikus kohas, kui olevus tõukas mind, suunates ruumist ruumi. Isegi praegu ei suuda mu meel haarata, mis see oli, mida ma nägin. Paljude asjade seas, mida ma nägin, olid tohutud silindrilised esemed, tehtud mingit tüüpi klaasist. Ja neis esemeis, silindrites, mis ulatusid laest põrandani kohas, kust me läbi läksime, paistis olevat mingit sorti hallikasroosa vedelik. Ja selles vedelikus nägin ma võõra olevuse väikseid järglasi, ujudes kõikjal ringi, nagu tillukesed konnad, selle vedeliku sees.

Ma ei suutnud mõista, mis oli see, mida mulle näidati. Kuid siis, viimases ruumis, kust ma läbi läksin, nägin ma inimesi, ja teisi imelikke olevusi, kes ... isegi praegu ei jõua see mulle kohale või ei näe mõtet selles ... kõik lamasid laudadel.

Ning ma möödusin Valgest mehest, tõelisest Valgest mehest, kes haises nagu inimolend — higi, kusi, sitt ja hirm. See Valge mees lamas sarnasel laual, nagu minagi olin lamanud, ja ma vaatasin talle silma ning tema vaatas minu omadesse, kui ma möödusin.

Ja siis leidsin ma ennast põõsastest. Ma avastasin, et mu püksid on kadunud. Mu vasak reis valutab kohutavalt. Mu peenis valutab ja hakkas paistetama, ning kui ma tahtsin vett välja lasta, oli valu väljakannatamatu. Ma võtsin oma särgi ära ja kasutasin seda kui seelikut ning kõndisin minema.

Esimesena kohtasin rühma Rhodesia mustanahalisi, kes saatsid mind mu õpetaja külla. Ja kui ma jõudsin külani — ma haisesin nii jubedalt — siis kõik koerad selles külas tulid mind haukudes ja urisedes tükkideks rebima. Ja ainult tänu oma õpetajale ja tema õpilastele ja külaelanikele, pääsesin eluga sel päeval.

Mu õpetaja ja külaelanikud polnud hoopiski üllatunud sellest, mida ma neile rääkisin. Nad nõustusid sellega, söör. Nad ütlesid mulle, et see, mis minuga oli juhtunud, on juhtunud paljude teistega ennegi, ja olin õnneseen, et eluga tagasi sain, sest paljud inimesed on kadunud selles kandis, pole iial enam nähtud — Musti inimesi, Valgeid inimesi, ja nii edasi.

Söör, ma kärbin pika loo lühikeseks. Järgneval aastal, 1960-dal, olin ma üle saadetud maaalale Johannesburgis. Vaata, ma töötasin antiikpoes, kui Valge mees hüüdis mind peatuma.

Ma arvasin, et Valge mees on salapolitsei, kes tahtis vaadata mu isikutõendeid. Ja kui ma püüdsin esitada pabereid, ütles ta vihaselt, et ta ei taha näha mu haisvaid dokumente.

Söör, ta küsis mult selle küsimuse: *„Kuule, kus põrgu päralt ma sind enne näinud olen? Kes sa oled?”*

Ma ütlesin: *„Ma olen mittekeegi, söör. Olen lihtsalt töömees”*.

Ta ütlesin: *„Ära pasanda minuga, mees, kes kurat sa oled? Kus ma sind enne näinud olen?”*

Ja siis ma vaatasin teda. Ma tundsin ta ära, tema pikad salkus kuldpruunid juuksed, tema veidrad vuntsid ja habe. Ma mäletasin tema ... tema siniseid silmi ... verdtarretavas ja toores vägivallas, kiirates tema silmadest, ja tema nahka — kahvatu nagu kitsel.

Ma ütlesin: *„Maneer”*, mis on aafriklaste moodi, *„Maneer, ma nägin sind Rhodesia's mingis kohas Maa all”*. Ja kui ma oleksin löönud Valget meest oma rusikaga, poleks ta reageerinud nõnda, nagu ta tegi, söör. Ta pööras ringi ja kõndis hirmunult minema ning ta kadus teisel pool tänavat.

Nüüd, umbes nii minuga juhtus, söör, kuid see pole hoopiski eriline juhtum.

Alates sellest ajast olen ma kohtunud mitme, mitme, mitme inimesega, kes on kogenud seda, millest ma rääkisin, ja enamus neist on rahvapärased Mustad mehed ja naised, kes ei oska ei lugeda ega kirjutada. Nad on tulnud abi otsima minu juurde, kui šamaani juurde, kuid ma otsisin ise kedagi targemat, kui mina, rääkimaks, mis minuga täpselt toimus. Sest, söör, kui ma pörkusin Mantindane'ga, siis oled sa nii traumeeritud, su elu on nii muutunud, sa hakkad end nii häbenema, sa tekitad eneseviha, mida sa ei suuda mõista, ja su elus on tundlikke muutusi, millel puudub mõte sinu jaoks.

Üks: Sa lood veidra armastuse inimkonnale. Sa tahad kõigil õlast haarata ja öelda: „*Hei! Ärgake üles, rahvas, me ei ole üksi. Ma TEAN, et me pole üksi!*”

Ja sa lood tunde, et sinu elu ei kuulu enam sulle, ja lisaks hakkad sa tundma imelikku tõmmet — liikuda kohast kohta, rännata. Sa hakkad muretsema tuleviku pärast, sa hakkad muretsema inimeste pärast.

Ja veel üks asi, söör, mida ma loodan, et ükspäev saadad sa inimesed minu juurde nägema seda ise: sa arendad teadmisi, mis ei kuulu sulle. Sa arendad mõistmise ruumist, mõistmise ajast ja loomisest, mis ei ole loogilised sulle, kui inimolendile — see on seisund, pärast jubedaid piinamisi, pärast ainete eemaldamist sinust, toimub mingit liiki vahetus, kui sa äkki tead asju, mida Mantindane teaks, mida tavalised inimolendid ei tea.

Aga, söör, ma tean, et see Jumala kiirgus toimub tihti, isegi kui ... näiteks, ükskord, 1966-dal, Lõuna-Aafrikas, söör, võeti mind kinni ja üsna metsikult kuulati mind üle salapolitsei poolt. See oli see aeg, mil igat Musta intellektuaali, polnud vahet, kes või mis ta oli, külastasid nood jälgid tüübid, kes panid su piinlema, mõnikord kasutasid nad sinu peal elektrilisi seadmeid ja esitasid küsimusi, ja nii edasi.

Mõnikord, kui need „*inimolendid*” sind piinavad, siis sa tihti püüad aru saada, mida nad mõtlevad. Kuidagi, kui need inimolendid sind piinavad, mitte ainult Mantindane, toimub mõtte loovutamine. Näiteks, kui eriti jälk salapolitsei hakkas sind peksma, sa TEAD, mida ta mõtleb, isegi enne kui ta murrab ruumi, kus sind hoitakse. Sa tead, et ta tuleb, ja sa tead täpselt, mida ta mõtleb ning mida ta kavatseb sulle teha.

Niisiis, see on see, miks ma ütlen — veidrad asjad, mis valguvad meelde. Ja mis valgus mu meelde sellel päeval, kus olid visioonid Mantindane meelest.

Sellest ajast — ma olen mees väga vähese haridusega — ma leidsin, et on raske rääkida, kirjutada inglise keeles. Mul võttis jupp aega öelda asju, mida inimesed, parema inglise keele oskusega, lausuvad mõne sõnaga. Kuid mu käed on võimelised tegema asju, mida mitte keegi pole mulle iial õpetanud.

Ma teen mootoreid, raketi mootoreid, mis tõesti töötavad. Ma teen relvi, igasuguseid, mida soovin, ja kõik inimesed, kes mind tunnevad, võivad öelda seda, Mr. David Icke, söör, võib näidata pilte sellest, mida ma olen teinud ümber oma uue maja. Ma olen teinud koguka roboti vanarauast, ja mõned neist hakkavad tööle. Ma ei tea, kust ma need teadmised olen soetanud. Ja pärast seda hirmsat päeva, nägemus, mida ma olen näinud lapsest saati, ning tõeline arusaam, mis mul on, kui šamaanil, on kasvanud palju jõulisemaks.

Ma ei tea, miks, ja ma tahan teada põhjust, miks. Aga ma võin sulle öelda, söör, et need olevused, keda inimesed ekslikult võõrasteks kutsuvad — pole üldsegi võõrad.

Üle mitme aasta otsinguid neis asjus, püüdes sellest aru saada, ma võin sulle öelda seda: et Mantindane ja võõraste olevuste teised liigid, kellest meie inimesed teavad, on seksuaalselt ühilduvad inimolenditega. Mantindane on võimeline viljastama Aafrika naist.

Ja ma olen kohtunud mitme sellise juhtumiga, viimased 30 aastat või nii. Näiteks, vastavalt meie tavadele, on abort hullem kui tapmine. Ja kui hõimu naine Lõuna-Aafrika maapiirkonnas leitakse rasedaks tehtuna tundmatu isiku poolt ning siis tema rasedus kaob, siis, söör, oleneb sellest naisest, toob see kaasa süüdistuse tahtlikus abordis, kuigi ta eitab seda — muidugi.

Ja selle tulemusel tekkinud tüli pärast, tema ja omaksete, abikaasa omaksete vahel, nõuab ta, et need inimesed, kes teda süüdistavad, viiksid ta sangoma juurde, isiku juurde, nagu ma ise.

Sangoma küsitleb mõnikord naist, ja kui sangoma leiab, et naine oli rase ja ihuvili on kuidagi kõrvaldatud nii, nagu seda teeb Mantindane — kahjustused, mille igäüks kogemustega ära tunneb — siis, sangoma teab, et naine räägib tõtt.

Samuti hais, mis jääb külge inimesele, kes on Mantindane käest läbi käinud ... selle poolearulise, keda ei saa unustada ... hais jääb alati naistega, kes on viljastatud Mantindane poolt, pole tähtsust, kui palju lõhnaõli või puudrit nad ka ei püüaks kasutada.

Niisiis, sellepärast langeb palju selliseid juhtumeid mu elu uksepakule. Sangoma'd toovad selliseid inimesi minu juurde suurel arvul, sest nad arvavad, et olen parim aitamaks sellistes hädades.

Niisiis, 40 viimast aastat, või nii, olen vastu võtnud hulga naisi, kes on tõesti viljastatud Mantindane poolt ja nende rasedus müstiliselt katkenud, jättes naised masendusse, süütundesse ja nende pere poolt hüljatusse. Sellest on saanud mu kohustus — tõestada naiste süütust, puhastada ja tervendada hirmsat vaimset ja hingelist — samuti nagu ka füüsilist — vigastust, mille naised on saanud, ning muudmoodi aidata neid ja nende pereliikmeid, ning unustada, mis juhtus.

Ei, söör, kui võõrad on kaugelt planeedilt, miks on nad võimelised viljastama meie naisi? Ja miks see imelik olevus, kes oli alasti, koos punaste häbemekarvadega, kes ronis mu peale sellel töölaual, miks sellel organ, kuigi mõnevõrra erinev tavalise naise omast, oli siiski äratuntav naisorgan?

Olevuse organ oli vales kohas. See oli veidi rohkem ees, kui tavalisel naisel on jalge vahel. Kuid see oli äratuntav ja see nägi välja nagu naise organ. Sellel olid karvad, nagu naise organil.

Niisiis, söör, ma usun, et need niikutsutud võõrad ei tulnud üldsegi kaugelt. Ma usun, et nad on siin meiega, ja ma usun, et nad vajavad materjali meist, just nagu mõned meie — inimolendite — seast, kasutame mingeid asju metsikutelt loomadelt, nagu ahvi näärmed, meie enda kindlal isekal eesmärgil.

Ma usun, et me peaks uurima seda ohtlikku nähtust väga, väga selge ja õiglase meelega.

Palju inimesi langeb ahvatlusele, otsides neid „võõraid“, kui üleloomulikke olevusi. Nad on vaid tahked olevused, söör. Nad on nagu meie, ja enamgi. Ma teen siin avalduse, mis tuleb, kui üllatus: Hallid võõrad, söör, on söödavad. Üllatunud?

Palun jätkake.

Ma ütlesin, söör, Hallid võõrad on söödavad.

Jah, ma kuulsin seda ning ma olen kärsitu ...

Nende liha on valkaine, nagu looma liha Maa peal, aga, kes seda sööb, saab olema väga, väga lähedal surmale. Mina olin.

Vaata, Lesotho's on Laribe mägi, seda kutsutakse Nutva Kivi mäeks. Mitmel korral on miskipärast, viimase 50 aasta jooksul või nii, võõraste sõidukid põrutanud vastu seda mäge.

Ja ühest viimasest juhtumist kirjutati hiljuti ajalehas. Aafriklane, kes usub, et nood olevused on jumalad ... kui nad leiavad surnud Halli võõra keha, siis võtavad selle, panevad kotti ja tirivad metsa, kus nad tükeldavad selle ja pistavad rituaalselt nahka. Kuid mõned surevad selle asja kõhutäiest.

Kuskil aasta enne mu kogemusi Inyangani Mägedes, andis mulle sõber Lesotho's liha millestki, mida ta kutsus taeva jumalaks. Ma olin kahtleja.

Ta andis mulle väikese kamaka mõneti hallikat ainet, mis oli ta ütlemist mööda liha. Ning tema ja mina ja ta naine sõime seda asja, ühel öösel. Kui me olime selle asja ära söönud, sõör, täpselt päev hiljem, siis meie kehad kattusid lööbega, mis ei sarnanenud millelegi, mida ma enne oma elus kogenud olin.

Meie kehad olid löövet ja tõve nii täis, et näis, nagu oleks meil rõuged. Me sügelesime ja kihelus oli hirmus, eriti kaenla all, jalgevahel ja tagumikul. Meie keeled hakkasid paistetama. Me ei saanud hingata. Ja mitmeil päevil, mu sõber, tema naine ja mina olime täiesti abitud, hooldatud pühendunute poolt, keda õpetas mu šamaanist sõber.

Ma olin surmale väga lähedal. Peaaegu igast meie keha august veritses. Me kaotasime verd, palju verd, kui käisime peldikus. Me suutsime vaevalt käia, vaevalt hingata. Ja pärast 4-ndat või 5-ndat päeva lööve vähenes. Selle asemel hakkas nüüd nahk kooruma. Meie nahk hakkas kooruma mõõtmeis, nagu uss koorib oma nahka.

Sõör, see oli üks jubedamaid elamusi, millest ma olen läbi käinud. Tõesti, kui ma hakkasin ennast paremini tundma ... ma mõtlen, et minu röövimine Mantindane poolt oli ühe tolle olevuse liha söömise otsene tulemus. Ma ei uskunud, et see, mida mu sõbrad mulle andsid, oli olendi liha. Ma arvasin, et see oli mingit sorti juur või ürt või mis iganes. Kuid hiljem tuli selle maitse mulle meelde. Sellel oli vase maitse ja sarnane hais, nagu tollel, millega ma võitlesin 1959-dal.

Ja siis, kui lööve kadus — mil ma ikka veel veritsesin ja olin määratud pealaest jalatallani kookosõliga, pühendunute poolt, iga päev — siis hakkasid veidrad muutused toimuma meiega, sõör, mille kohta ma palun kõigilt tarkadelt inimestel, kes võiks seda teie maal lugeda, üritada seletada seda mulle. Me läksime hulluks, täielikult hulluks.

Me hakkasime naerma, nagu tõelised napakad. See oli ha-ha-ha-ha-ha-ha, päevpäeva järel — vähimagi asja üle naersime oma pead otsast, tundide viisi, kuni olime peaaegu täiesti läbi.

Ja siis läks naer ära, ning nüüd toimusid imelikud asjad, asjad, mille kohta mu sõbrad ütlesid, et see on tasu, mida tahavad need, kes söövad Mantindane liha.

See oleks, nagu manustaks imelikku ainet, ravimit, ravimit, mis ei sarnane ühegi teisega Maa peal. Äkki olid meie tunded kõrgendatud.

Kui sa jõid vett, siis see oli, nagu jookis mingit sorti veini. Vesi muutus väga maitsvaks, justkui omavalmistatud jook. Toit maitses taevalikult. Iga tunnetus oli kõrgendatud, ja see on kirjeldamatu — see oli, nagu ma oleksin kogu universumi süda. Ma ei oska seda kirjeldada teisiti.

Ja see imeline tundevoimsuse tunne kestis üle kahe kuu. Kui ma kuulasin muusikat, oli see nagu oleks muusika olnud muusika taga. Kui ma maalisin pilte, mida ma teen enda elatamiseks ... kui ma hoidsin mingit värvi pintslil, siis tundus, justkui oleks selles värvis olnud teisi värve. See oli kirjeldamatu asi. Ka praegu ei suuda ma kirjeldada seda. Kuid luba nüüd, söör, minna millelegi muule.

Mantindane ei ole ainus võõras olevus, keda aafriklased on näinud ja teadnud, ja kellest on lugusid rääkida.

Palju, palju, palju sajandeid tagasi, enne, kui esimene Valge inimene tuli Aafrikasse, meie, Aafrika rahvas, kohtusime võõra rassi olenditega, kes sarnanesid täpselt Euroopa Valgete inimestega, kes ründasid Aafrikat meie tulevikus.

Need võõrad olevused olid pikad. Mõned neist küllaltki heas vormis, nagu sportlased, ja neil olid viltused sinised silmad ning kõrged põsesarnad. Ja neil olid kuldsed juuksed, ning nad nägid välja täpselt nagu eurooplased täna, ühe erinevusega: nende sõrmed olid kaunilt vormitud, pikad ja sarnanesid muusiku või kunstniku omadega.

Nüüd, need olevused tulid Aafrikasse taevast, alustel, mis sarnanesid Austraalia rahva bumerangiga. Niisiis, kui üks alus maandus, siis tekitas see tolmukeerise ja tegi tõeliselt väga suurt lärmi, nagu tornaado. Mõne Aafrika hõimu keeles on keeristorm zungaruzungo.

Nüüd, meie rahvas andis mitmeid nimesid nendele valgenahalistele võõrastele. Nad kutsusid neid Wazungu'deks, sõna, mis üldiselt tähendab „*jumal*”, kuid lahtiseletatult „*keeristormi või tolmukuradi rahvas*”.

Ja meie inimesed olid algselt lähedased nende Wazungu'dega. Nad näitasid neile, ja nad näitasid midagi ... tõsi küll, paljud Wazungu'd kandsid mingit kristallist või klaasist tehtud kera, kera, mida nad alati mängeldes hüpitasi nagu palli oma käes. Ja kui sõdalaste jõud püüdsid röövida Wazungu, siis Wazungu viskas palli õhku, püüdis selle kätega ja kadus.

Aga, mõned Wazungu'd rööviti aafriklaste poolt, minevikus ja hoiti vägisi vangis pealike külades ja šamaani koobastes. Isik, kes oli röövinud Muzungu, nagu teda lühidalt hüüti, pidi olema kindel, et hoiab klaaskuuli hästi varjus Wazungu eest. Seni, kuni ta hoidis kera pantvangis, ei suutnud Muzungu põgeneda.

Ja kui aafriklastel nägid tegelikke eurooplasi, Valget inimesi Euroopast, siis kandsid nad neile üle nime Wazungu. Enne, kui me kohtusime inimestega Euroopast, meie aafriklastel, me olime kohanud valgenahalist Wazungu't, ja me kandsime nime Wazungu üle tegelikele eurooplastele, võõrastelt.

Nüüd, Zulu keeles, me kutsume Valget inimest Umlungu'ks. Nüüd, sõna Umlungu tähendab täpselt sama, mis Wazungu — „*jumal või olevus, kes teeb Maa all suurt keeristomi*”.

Sair'is, praeguses Kongo Demokraatlikus Vabariigis, kutsutakse Valget inimest Watende'ks või Walende'ks. See tähendab samuti — „*jumal*” või „*valge olevus*”. Ja sõna Watende ei viita ainult roosanahksele võõrale, vaid kasutatakse samuti viitamisel Chitauli'de paigale. Sair'is, kui šamaan räägib hirmunult isandatest, kes valitsevad Maad, siis viitavad nad neile mitte kui Chitauli'le, vaid nad viitavad neile kui Watende-Wa-Muinda'le, mis on „*valge olend, kes kannab valgust*”, sest öösel Chitauli'de laubasilmad helendavad, nagu punased tuled paksus võsastikus ... Nad helendavad, nagu auto punased tagatuled paksus võsastikus. Niisiis, Watende-Wa-Muinda — „*valguse valged olevused*” — nii kutsutakse Chitauli't Kongo Demokraatlikus Vabariigis.

On üle 24-ja teise võõrolevuse, sõõr, keda me, aafriklastel, teame. Aga, ma räägin lühidalt ainult kahest neist.

Sõõr, maal, mida kutsutakse Zimbabwe'ks, kus mul oli kohtumine 1959-dal, on ka üks teine olevus. See on kõige üllatavam olevus, ja ma nägin seda kord. Ja nii ka mitmed teised inimesed, mõned Mustad, mõned Valged, kes olid koos minuga. See

olevus on hiiglasuur olevus, ja kujult täpselt nagu gorilla, kuid erinevalt gorillast, kes tihti kõnnib oma jalgadel samavõrd kui sõrmenukkidel. Olevus, kellest ma räägin, söör, on umbes 8 jalga või 9 jalga (u. 2,4 — 2,7 meetrit; tõlk.) kõrge, ja ehituselt täpselt nagu gorilla, kuid keha on väga võimas. Selle õlad on väga laiad, selle kael on väga paks. See on kaetud paksu kareda karvaga, nagu mitte ükski metsik loom Aafrikas.

See on inimsarnane olevus, oma reite, sääрте ja jalalabadega, samuti nagu ka käed ja käsivarred, mis sarnanevad inimolendi omadega, ainult kaetud raske ja tumepruuni nahaga. See olevus, söör, on teatud kui Ogo, Zimbabwe rahva seas. Ja inimeste hulgad on näinud seda olevust, sadu neist, läbi mitme põlvkonna. Osa neist olevustest on nähtud just siin Lõuna-Aafrikas, varjatud kohtades võsastikes ja mägedes. Ja need Ogod on üksikasjadeni täpselt sarnased nendega, keda Loode-Ühendriikide põlisameeriklased kutsuvad Sasquatch'iks või Bigfoot'ks.

Tegelikult, ütlen, et see on seesama olevus, ja meil on see just siin Aafrika lõunaosas. See on ka täpselt sama olevus, kuid täiesti erineva nahavärviga, mida on näinud Nepaali rahvas Himaalaja nõlvadel, olevust, keda kutsutakse Jeti'ks.

Nüüd, kui viimast olevust, söör, olevust, keda nii hästi teatakse Lõuna-Aafrikas, ja mujal Aafrikas, et, kui sa nimetad tema nime, siis inimesed muigavad. Seda kutsutakse Tokoloshe'ks. Iga aafriklane teab, mis Tokoloshe on. Mõned kutsuvad seda Tikiloshe'ks.

Väliselt sarnaneb see väga koleda mängukaruga, selles mõttes, et selle pea on nagu mängukarul, aga sellel on tugev, järsk, luine kõrgendik peas. Kõrgendik ulatub otsaest kuni kuklani, ja sellega võib see härja maha suruda, surudes toda oma peaga.

See olevus on mitmel pool sundinud Mustal rahval oma asemed tõstma tellistele, üks tellis teise peal, nii umbes 3 jala (u. 0,9 m; tõlk.) kõrgusele maast. Ja sa leiad seda kõikjal Lõuna-Aafrikas. Tokoloshe'le meeldib mängida lastega ja koolilapsed on näinud teda sadu kordi mitmel pool Lõuna-Aafrikas, isegi praegusel ajal.

Mõnikord see vägivallatseb lastega, kraabib neid, kui nad magavad, jättes pikki rööpseid marraskeid laste selgadele ja reitele, marraskid, mis muutuvad põletikuliseks ja sügelevad kohutavalt.

Umbes kaks aastat tagasi, olevus, nagu see, terroriseeris tervet koolitäit lapsi Soweto's, Johannesburgi lähedal. Ja koolilapsed kutsusid seda pinky-pinky'ks (roosa-roosaks; tõlk.). Nüüd, see olevus ei ole teada ainult Lõuna-Aafrika Mustadel

inimestel, vaid teada ka, söör, Polüneesia rahval Havail ja mujal Vaikse Ookeani saartel. Need inimesed tõstavad oma hütte, roost maju, karkjalgadele, täpselt sama kõrgele, kui aafriklased tõstavad oma asemeid. Kui sa küsid polüneeslase käest: „Miks te oma hütid nõnda ehitasite?” Siis polüneeslase ütleks: „Me tahame kaitsta ennast Tiki eest”.

Nüüd, see on huvitav, söör, et täpselt samasugust olevust, nagu on nähtud Lõuna-Aafrikas, on nähtud ka mõnel Vaikse Ookeani saarel, ja nimi, mille järgi seda teatakse — Tiki — on väga sarnane Aafrika sõnele Tikiloshe või Tokoloshe.

Ühel päeval ma loodan jagada teie lugejatega rohkem teadmisi sellest, kuid mu pöördumine, ikkagi, on see: Palun uurige! Palun laske meil uurida! Laske meil peatada liigne kahtlus. Liialdav kahtlemine on sama ohtlik ja kuri, kui kergeusklikkus.

Mitte keegi ei saa mulle öelda, et võõraid pole olemas. Las keegi ütleb mulle, mis on selle augu mõte, mis mu küljel on? Las keegi ütleb mulle, miks on nii, et kui ma olin paaritunud selle imeliku olevusega, selles imelikus kohas, mu meesorgan paistetas jubedalt, ja mitmed aastad pärast seda ei suutnud ma korralikult seksida tavalise naisega? Miks? Kui see oli mu väljamõeldise vili, siis kuidas saab mõni väljamõeldise vili jätta arme ja lõhesid mu meesorganile, mõned neist pole siiani paranenud? Las sellised inimesed vastavad mulle sellele küsimusele.

Me peame uurima, söör, sest kõik märgid näitavad, et võõrad olevused, jagades meiega seda planeeti, on hakanud murduma. Miks? Sest, vaata, suur taplus on tulemas, ja kõik, kes mõtlevad sügavalt selliste asjade üle, võivad näha seda taplust tulemas.

Millest ma räägin? Söör, kuni 30 või 40 aastat tagasi väga vähesed hoolisid keskkonnast. Ainult mõned inimesed olid häiritud vihmametsade hävitamisest Aafrikas ja mujal. Väga vähesed inimesed olid häiritud, kui Valged kütid, keda sel ajal peeti kangelasteks, veristasid tuhandeid Aafrika loomi. Väga vähesed inimesed olid häiritud, kui suured maailma rahvad, nagu Ühendriigid, Venemaa, Suurbritannia ja Prantsusmaa avalikult katsetasid tuumapomme, mitmel pool maailmas.

Täna on inimesi, kes sülitaks „Suurmängu” jahimehele, kui ta näitab end hotellis ja kuulutab, kes ta on. Täna ei paista „Suurmängu” jahimees enam kangelasena, vaid ennemini — mõrvarina. Täna on mehi ja naisi, Musti ja Valgeid, kes on valmis riskima enda eluga, et päästa puid, päästa loomi ja lõpetada tuumarelvade katsetamiste hullus.

Söör, mis see ütleb sulle? See ütleb sulle, et pärast mitmeid tuhandeid aastaid, olles alistatud võõrolevuste poolt, inimolendid hakkavad vastu sõdima. Inimolendid hakkavad muretsema maailma pärast, millel nad elavad ja kus nad end leiavad. Aga, võõrad, Chitauli, Mantindane — kutsu neid, kuidas tahad — hakkavad seda maha suruma. Nad hakkavad karistama meid, nagu nad tegid enne, sajandeid.

Võõrad hävitasid rahva, kelle nimi on tulnud alla meie, aafriklaste juurde — Amariri rahva. Öeldakse, et Amariri kuningad, selle muinasjutulise maa, mille me usume lamavat Päikesese loojangu taga, keelduvad tegemast seda, mida Chitauli neil käsib teha.

Kuningad, sel ajal, keeldusid ohverdamast oma lapsi Chitauli'le. Nad keeldusid sõdimast kaasinimolenditega, käsuga kummardada Chitauli, nende jumalate kujutist.

Öeldakse, et see Chitauli tõi tule Taevast alla. Nad võtsid tule Päikeselt endalt ja kasutasid seda selle suure tsivilisatsiooni minemapõletamiseks. Nad tekitasid maavärinaid ja hiidlaineid ja hävitasid pikkade roheliste juustega Punase rahva suure tsivilisatsiooni. Jutu järgi olid nad esimesed inimesed, kes kunagi loodi Maa peale. Öeldakse, et Chitauli talus vaid mõne ellujäänud inimese pääsemist Amariri hävitamisel, ja et nad on valmis tegema seda jälle, ajal, mis on väga lähedal.

Ma tunnen muret sellepärast, mis hakkab toimuma teistes maailma maades. Kõik need maavärinad, mis on toonud inimelude hävingut Lähis-Idas ning Aafrika ja India osades, miks mu süda tunneb hirmu, kui ma loen kõigest sellest? Need maavärinad toimuvad nüüd ebaloomulikult korrapäraselt, Egiptuses, Armeenias, ja üks neist maavärinatest oli nii võimas, et see läbis planeedi Maa ning põhjustas Namiibias väga püha kalju — mida teati kui Jumala Sõrme, mis on seal seisnud tuhandeid aastaid — kokku varisemise kiviklibu hunnikuks. Ja kui see kalju kokku varises, sain ma väga murelike kirju sangoma'delt, kes uskusid — sellepärast, et kalju on langenud, on maailma lõpp väga, väga lähedal.

Kas on küsida, palun?

Ma lugesin teie luuletust, teie töötust. Oma töötuses te mainite nime Jabulon.
Kas võiksite seletada, kes see on?

Jabulon, söör, on väga imelik jumal. Ta peaks olema Chitauli käskija. Ta on jumal, keda, oma suureks üllatuseks avastasin, et kindel Valgete inimeste rühm, eriti kummardab. Me teame Jabulon'ist mitu, mitu sajandit, meie — Must rahvas. Aga ma olen üllatunud, et on olemas Valged inimesed, kes kummardavad seda jumalat,

ja need inimesed ... nende seas on inimesed, keda paljud on süüdistanud kõigis asjades, mis on Maaga juhtunud, nimelt — vabamüürluse rahvas. Me usume, et Jabulon on Chitauli käskija. Tema on See Vana. Ja üks tema nimedest, Aafrika keeles, söör, on Umbaba-Samahongo — „*isandkuningas, hirmsa silma suur isa*”, sest me usume, et Jabulon'il on üks silm, ja et kui ta avab selle ... sa sured, kui ta sind vaatab.

On öeldud, söör, et Umbaba põgenes idapoolselt maalt võimuvõitluses ühe oma pojaga, ja ta leidis pelgupaiga Kesk-Aafrikas, kus ta peidab end koopas, sügaval Maa all. Ja on üks veider asi, söör — on öeldud, et Kuu Mäe all, Sair'is, on suur vasklinn, tuhandete helkivate ehitistega. Seal elab jumal Umbaba või Jabulon. Ja see jumal ootab päeva, mil Maapind saab puhtaks inimolenditest, nii et tema ja tema lapsed saaksid tulla välja ja nautida Päikese soojust.

Ja üks päev, söör, oli mul väga ootamatu külaskäik, kui ma elasin Soweto's, Johannesburgi lähedal. Mind külastasid Tiibeti preestrid.

Üks preestritest, olen kindel, et oled kohtunud temaga, või oled kuulnud temast. Tema nimi on Akyong Rinpoche. Ta on üks juhtivatest Tiibeti preestritest Inglismaal, kes oli maapaos koos Dalai Lamaga, ja ta külastas mind ühel päeval, mil ma olin oma ravilinnakus Saweto's. Üks asi mida Akyong Rinpoche minult küsis, oli: „*Kas sa tead salalinna kusagil Aafrikas, linn, mis tehtud vasest?*”

Ma ütlesin: „*Aga, Akyong, sa räägid Umbaba linnast, nägematu jumala linnast, jumala, kes varjub Maa all. Kuidas sina tead sellest?*” Ja Akyong Rinpoche, kes oli väga tõsine kummaliste nähtuste uurija, ütles mulle, et kunagi lahkus suur Lama, rühma järgijatega, Tiibetist ja tuli Aafrikasse seda linna otsima. Ja Lama't ning tema järgijaid pole iial enam nähtud. Nad pole iial Tiibetisse tagasi pöördunud.

Nüüd, söör, meil on lugusid Aafrika kesk- ja lõunaosas — väiksest Kollasest mehest, kes tuli Aafrikasse otsime Umbaba linna, linna, kust sa ei saa tagasi pöörduda elavana. Mis on veider, söör, — ma ei tea, kas see langeb teie ajalehe orbiidile, aga — on väga, väga häirivaid lugusid, mida ma olen jälginud siin Lõuna-Aafrikas, lood, mis on üle mõistuse minu jaoks.

(Katkestus mõneks minutiks)

Halloo!

Jah, Credo, kas ma võin lihtsalt öelda, et ma väga hindan teid, et leidsite aega meiega rääkida, ja ma mõistan, et see on raske.

Ma hindan seda au, mida sa mulle teed, palju enam, kui sa ette kujutad. Ja ma tean, kui tihti Valge rahvas kohtleb igat ühte, kes räägib teemal, mida ma räägin — kui veidrikku.

Söör, ma tõesti ei paljastaks end avalikult sellisena, nagu ma olen, kuid meie rahvas ON SUREMAS! Mitte ainult see, et meil on jama narkootikumidega Lõuna-Aafrikas; mitte ainult, et meil on jama kuritegevusega minu maal, mis on kasvamas tuhandeid kordi pahelisemaks, kui see iial enne olnud on; mitte ainult, et meil on AIDS, söör. Kuid meil on ka imelikke täbaraid olukordi, mis tulevad meie teele — olukorrad, mis, kui sa uurid neid koos, näitab, et midagi pörgulikku toimub Aafrika lõunaosas. Kas ma võin jagada neid asju sinuga, söör?

Jah, palun.

Söör, vastavalt minu rahva tavadele on väga häbematu, kui üks mees lihtsalt räägib, andmata võimalust teisel talle vastu rääkida. Niisiis, lugu pidades sinust ja teie ajalehest, tahaksin ma küsida, kas teie maal, Ühendriikides, on veidraid lugusid maaalustest ehitatud struktuuridest — sest meil, Lõuna-Aafrikas, on selliseid lugusid, ja meiega on need väga imelikel tagajärgedel, tõepoolest.

Jah, on mitmeid lugusid maaalusest — me kutsume neid maaalusteks baasideks, ja tõesti, ma olen ajalehes varem tegelenud sellega, me avaldasime terve väljaande maaaluste baaside asukohtade paljastamiseks. Mitte ainult, et ...

Siin on täpselt samad asjad, Lõuna-Aafrikas, ja siin on nad olnud mitmeid aastaid. Ma olin võimeline seda kinnitama enda rahuloluks, kuid mul ei õnnestunud seda kinnitada teistele. Sa vaata, söör, inimene, nagu mina, kes kõnnib kahes maailmas — Aafrika müstilises, kui ka moodsas, „*alla-maa-peale*” maailmas, kus peab olema ettevaatlik, mida öelda. Aga, umbes viis aastat tagasi, elasin ma väikeses linnas Masikeng, väga vana linn, kus leidis aset kuulus piiramine Booride poolt, 1899-1902 aasta sõjas.

See oli see linn, söör, kus skautide liikumine — „*Boy Scout*” liikumine, sai algatatud Kapten Powell'i poolt. Ma olen kindel, et oled kuulnud temast. Aga, kui mina elasin Masikeng'is, tulid minu juurde mitmed inimesed, tavalised hõimumehed ja naised, söör, mõned neist täielikult kirjaoskamatud. Need inimesed kurtsid mulle, et nende omaksed on salapäraselt kadunud. Nad tahtsid, et ma

nägemuses juhataks neid kohta, kuhu nende omaksed läinud on. Ja ma küsisin nendelt inimestelt, kõigilt, kes üksteist ei tundnud, et kus teie omaksed kadusid?

Need inimesed rääkisid mulle uskumatu loo, see oli nii: Mitte kaugel Masikeng'ist on kuulus koht, mis, ma olen kindel, et oled kuulnud sellest, koht, mida meie kutsume Lõuna-Aafrika Las Vegas'eks. See on kuulus kasiino-hotelli kompleks, mida kutsutakse Päikese Linnaks (Sun City).

Jah.

Mulle räägiti, et Päikese Linna all toimus imelik kaevandamine, sügaval Maa all, ja et mitmed aafriklased, kes nois kaevandustes töötasid, kadusid ja pole iial koju tagasi tulnud, kuigi nende palgatšekke saadeti edasi nende perekonnale. Mehed ei pöördunud iial koju tagasi, nagu tavalised kaevurid seda teevad.

Ma vaatasin seda nähtust, söör, ja, nagu loll, ma keeldusin uskumast seda. Kuid siis tuli neid lugusid rohkem mu teele, sest kui aafriklane on sügavas mures, siis otsib ta alati sangomat, et leida mure tagant põhjust.

Söör, teine lugu oli see: ja selle ma leidsin olevat jahmatav tõde — et oli olemas konstruktsioon üle piiri Lõuna-Aafrikast riiki, mida teatakse kui Botswanat. Seal on ameeriklased, kes töötavad koos aafriklaste tööjõuga, kes on andnud vaikimisvande. Ameeriklased ehitavad sinna salajast lennujaama, mis suudab vastu võtta moodsaid reaktiivhävitatajaid. Nüüd, ma ei suutnud uskuda seda. Jälle räägiti mulle, et paljud on seal saladuslikult kadunud — tavalised hõimumehed, söör, isegi mitte haritud Mustad inimesed, tavalised töölised on kadunud. Ja kui nende omaksed püüavad välja selgitada, kuhu nad kadusid, kohtuvad nad kivikülma vaikusega.

Nüüd ma tahtsin neid asju uurida, ja üks asi, mis pani mu tegutsema, oli see imelik lugu, mis levis üle Lõuna-Aafrika, et Lõuna-Aafrika reaktiivlennuk, reaktiivhävitaja, on alla tulistanud lendava taldriku. Ja reaktiivhävitaja on pärit tollest salajasest baasist.

Nüüd, söör, ma otsustasin järele uurida, sest minu kui šamaani, kui sangoma, veenvus oli proovile pandud. Ma läksin Botswana'sse. See oli väga lihtne. Sa võid siiani läbida traataedu ja siseneda sellesse riiki. Teatud kohtades pole piirid raskelt suletud, nagu mõned inimesed arvaksid.

Ma läksin sinna koos mõne sõbraga ja ma leidsin, et seal on selline baas, Botswana's, mitte Maa all, vaid pinnal. See on lennuväebaas, aga Must rahvas ei

Julge isegi lähedale minna, sest räägitakse, et sa kaod ära, kui liiga lähedale lähed, ja mees, kes meid sinna viis, ei tahtnud tulla sellele kohale lähemale. Ma uurisin seda kauge maa tagant, ja see on olemas, ja mees ütles, et kui me läheme veel lähemale sellele kohale, siis me kaoksime. Mis on väga imelik, söör, sest on palju sõjaväebaase, kõikjal Lõuna-Aafrikas ja Botswana's, kuid just see täidab kohalikke inimesi sügava hirmuga. Miks see nii on, ma ikka heitlen sellega, et välja selgitada, isegi praegu, sest liiga palju veidraid asju toimuvad mu maal, ja need mõjuvad paljude meie inimeste eludele tõesti väga halvasti.

Nüüd, on veel üks asi, söör: see on üks neist asjadest, mida Chitauli armastab teha oma maaalustes koobastes, kus mitmed tuled hoitakse alati lõkkel, nagu meile räägiti, on see, et kui Chitauli jääb haigeks ja hakkab kaotama suuri naha tükke oma kehalt ... räägitakse, et on olemas haigus, mida Chitauli põeb, mis sunnib neid kaotama rohkesti nahka, jättes ainult toore liha.

Kui Chitauli jääb haigeks sel moel, siis tavaliselt röövitakse noor tüdruk, neitsi, Chitauli teenijate poolt ja viiakse ta maaalusesse kohta. Seal on tüdruk seotud, käsist ja jalust, ja kaetud kuldse tekiga, ning on sunnitud lamama Chitauli kõrval, haige Chitauli, nädal nädala järel, olles hästi mähitud ja hästi hoolitsetud, kuid kätest ja jalust seotuna, ja vabastatud ainult teatud ajaks enda kergendamiseks. On öeldud, et pärast seda, kui Chitauli näitab tervenemise märke, siis inimtüdrukul lastakse püüda põgeneda. Talle antakse võimalus põgeneda, võimalus, mis tegelikult pole võimalus. Siis, kui tüdruk põgeneb, ta jookseb, kuid teda ahistavad, pikal vahemaal Maa all, lendavad olendid, mis on tehtud metallist, ja kui tema hirm ja väsimus on haripunktis, siis ta taasröövitakse.

Siis pannakse ta lamama altarile, tavaliselt lameda pinnaga karedale kivile. Siis, ta julmalt ohverdatakse, söör, ja tema vere joob haige Chitauli, kes siis kosub. Kuid tüdrukut ei tohi enne ohverdada, kui ta on väga, väga, väga hirmunud, sest kui ta pole hirmunud, öeldakse, et tema veri ei päästa haiget Chitauli. See peab olema tõesti väga hirmunud inimolendi veri.

Nüüd, selline ohverdamisviis on samuti kasutusel olnud tõeliste Aafrika kannibalide seas, söör. Zulumaal, möödunud (nüüd siis ülemöödunud; tõlk.) sajandil, olid kannibalid, kes sõid inimesi, ja nende sugulased isegi täna, ütlevad sulle, kui nad usaldavad sind, et liha inimolendilt, kes on hirmunud ja pandud jooksmas pikka maad, kui püüavad end päästa, maitseb palju paremini, kui liha kelleltki, kes on lihtsalt tapetud.

Nüüd, söör, mõni aeg tagasi siin, Lõuna-Aafrikas — ja see kohtuprotsess käib ikka veel — 5 Valget koolitüdrukut kadusid. Need koolitüdrukud olid, igaüks nendest, kõrgete annetega lapsed — embkumb, kas laps, kes näitas märke vaimse jõu arendamisest, või laps, kes oli mõnes erilises mõttes või õppimisvõimelt oma klassi eestvedaja. Viis sellist tüdrukut kadusid Lõuna-Aafrikas. See oli väga suur lugu ajalehes, ja ükspäev, Valged inimesed tulid minu juurde ja keelitasid mind püüdma ja jälitama neid lapsi.

Ja ühel päeval tõi Valge mees mulle kummist mänguasja, mis kuulus Valgele lapsele, kes oli kadunud. Ja ma võtsin selle kummist mänguasja oma kätte ja ma märkasin, et olevuse silmad näisid liikuvat. See oli, otsekui kummist mänguasi, mängudinosaurus, oleks puhkenud nutma. Ma tundsin end nii halvasti, et ma ei saanud püsti tõusta ja minema joosta. Ja siis ma ütlesin sellele Valgele mehele: *„Kuula mind; laps, kes hoidis seda mänguasja, on surnud. Mida sa püüad minuga teha? See laps on surnud. Ma tunnen seda”*.

Ja Valge mees, kes oli televisiooni produtsent, võttis mänguasja, kooliõpiku ja kampsuni ning läks minema. Ja, üsna varsti, Valged koolitüdrukud leiti surnuna — maetud madalasse hauda, maantee ääres.

Nüüd, teised inimesed tulid küsima abi leidmaks oma kadunud lapsi. On nad surnud? On nad elus? Enne, kui ma midagi teha jõudsin — sellest ajast on mul kodus ikka veel telefon — mu telefon hakkas helisema ja inimesed väga vihase häälega, Valge inimese häälega, karjusid mu peale ja ütlesid mulle, et ma lõpetaksin nende inimeste aitamise. Nad ütlesid mulle, et kui ma ei lõpeta, siis visatakse hapet mu naise näkku, ja et üksteise järel tapetakse mu lapsed ära.

Ja oligi nii, oligi nii, mu noorim poeg pussitati kiskjalikult peaaegu surnuks, ühel päeval, mingite salapärate inimeste poolt, kes — ta sõbrad hiljem rääkisid — olid valgenahalised inimesed. Niisiis, ma lõpetasin, söör.

Mulle on räägitud, usaldavalt, et üle tuhande lapse kaob Lõuna-Aafrikas peaaegu iga kuu. Ja nad kaovad, et neid mitte kunagi enam näha. Paljud inimesed, eriti ajakirjanduses, arvavad, et see on laste prostitutsiooniga hangeldamise tulemus. Aga ma ei arva nii. Lapsed — kui sa uurid paljude nende laste elulugu — nad ei ole tavalised tänavalapsed, söör. Nad on koolilapsed, kes kerkivad esile oma klassis, õppeainetes, milles nad head on, või kes kerkivad esile oma klassis oma mõtlemisega, milles nad head on.

Mitte ainult see, söör, ka tavalised naised kadusid seda teed, Masikeng'is, samuti umbes samal ajal, kui kadusid need viis Valget last. Masikeng'is kadusid kaks

Musta kooliõpetajat, naisõpetajat, oma autos, ning pole neid iial enam nähtud. Kuid ma ei taha sind koormata, söör, nende hirmsate lugudega.

Kuid luba mul öelda üks viimane asi: Pärast viie Valge koolitüdruku kadumist, võttis politsei kinni pastori, White Reform Church'i (Valge Uuenduse Kirik; tõlk.) kõrgeaulise, Reverend Van Rooyen'i. Öeldi, et see oli Van Rooyen, kes oli vastutav nende vaeste Valgete koolilaste kadumise eest. Ja, et teda abistas tema kaaslanna, kes aheldas need lapsed. Enne kui Van Rooyen kohtusse oleks jõudnud, toimus väga imelik asi. Tema ja ta kaaslanna olid maha lastud oma väikses sõidukis, väike 4×4 veok. Ja kui nad olid maha lastud, jäi veok seisma — asi, mida liikuv veok kunagi ei tee — ja mulle öeldi pärast, Valge mehe poolt, kes tundis Van Rooyen'it, et Van Rooyen'ile ja tema naisele pole esitatud süüdistust selles kuriteos, kuigi politsei ütles ajakirjandusele vastupidist.

Nad tegelikult mõrvati. Miks? Sest Van Rooyen leiti kuulihaavaga paremas meelekohas, ja kuigi — kõik, kes teda tundsid, teadsid seda — oli ta vasakukäeline. Niisiis, kes mõrvas Van Rooyen'i ja tema naise? See on täna üks suurimaid ja inetumaid mõistatusi Lõuna-Aafrikas.

Kuid neid on rohkem, palju rohkem, seda liini pidi, kuid ma ei hakka raiskama su aega sellega.

Kui me rääkisime Hallidest, siis sa rääkisid Chitauli'st. Siis sa kirjeldasid neid, et reptiloidid — paranda mind, kui ma eksin — on, nagu sa kirjeldasid, pikad, kõhnad, suurpealised, suursilmsed olevused?

Jah, söör. Nad on pikad. Nad kõnnivad ... vaata, Hallid võõrad, kõnnivad nõksudes, söör, justkui oleks midagi valesti nende jalgadega. Aga Chitauli kõnnib väga graatsiliselt, nagu pehme hõljumine tuules.

Nad on pikad. Neil on suured pead. Mõnedel ümbritsevad sarved kogu pead. Nüüd, las ma väljendan hämmeldust, on olemas ... üks filmidest, mis hiljuti ilmus Lõuna-Aafrikasse, Tähtede Sõja film, see viimane, näitas tegelast TÄPSELT, nagu Chitauli, täpselt! Sel olid sarved ümber pea. Nood on sõdur-Chitauli'd.

Kuning-Chitauli'del pole sarvi ümber peade, kuid neil on tumedam kõrgendik ülevalpool otsaesisest seljani. Nad on väga graatsilised olevused, meile on räägitud, söör, kuid neil on ... nende väikesel sõrmel on küünis, mis on väga terav, sirge küünis, mida nad kasutavad torkamiseks inimese ninasse, et seejärel juua inimaju, ühes oma rituaalis.

Kas nende nahk on tavaline?

Nende nahk ei ole roosa. Nad on valgenahalised, nagu paber, peaaegu nagu mingit tüüpi papp. Nende nahk sarnaneb sellega ... see on kindlasti reptiloidide taolistel olevustel soomuseline nahk. Nende otsaesine on väga suur, pungis, ja nad näivad väga, väga mõistuslikud.

Nüüd, on öeldud, et ... ma olen kuulnud, et need olendid on väga mõjuvõimsad ja nad lähtuvad põhimõttest „*jaga ja valitse*”?

Jah, seda nad teevad, söör. Nad panevad inimolendid vastu inimolenditele. Ma võiksin tuua mitmeid naljakaid näiteid, kasutades mõnda Aafrika keelt, kuidas Chitauli on, ütleme, eraldanud inimolendeid. Nad on nagu ... sa tead, kellega nad sarnanevad, söör? Nad sarnanevad religioosete fanaatikutega.

(Naerab)

Kes on liiga palju surutud religiooni alla, on väga soositud Chitauli poolt.

Hästi, nüüd ma ei saa aidata, kuid huvitav, kas Chitauli domineerib Ühendriikides, sest seal on palju maaaluseid baase. Ühendriikides üksi on kadunud laste arv astronoomiliselt kõrge, nii et Valgeorjandus pole vastus nendele küsimustele.

Jah, söör, ma olen nõus. Kuid, ma vabandan, söör, ma tunnen, et see on Aafrika, kus midagi veidrat on kavandatud juhtuma. Lase ma ütlen, mis minuga juhtus, hiljuti, söör. Me on veel veidi aega. Ma ei tee pikalt, minut või enam.

Ei, ei — kõik on hästi.

Kui ma hakkasin rääkima Mr. David Icke'iga, ja see oli, kui Mr. Icke hakkas minust rääkima Kaplinnas ... mind külastasid 3 Valget inimest, kes väitsid end olevat sündinud Lõuna-Ameerikas. Need inimesed rääkisid mulle, et midagi hakkab toimuma 9-ndal, 9-ndal septembril 1999. Nad ütlesid, et see juhtub Lago Titicaca's (mägedes asuv Titicaca Järv, Peruu ja Boliivia piiril; tõlk.), kohas, kus ma kord viibisin, 2 aastat tagasi.

Väga eriline koht.

Jah, söör. Ja siis, need inimesed ütlesid mulle, kui me rääkisime — need inimesed, söör, kasutasid tõlki — ütlesid mulle, et Aafrika on maa, kus hakkab varsti toimuma midagi, mis otsustab kogu inimkonna saatuse.

Ja siis, me lahkusime väga sõbralike sõnadega, söör, kuid need inimesed jätsid mulle kirja, mida ma ei avanud enne mõnda tundi pärast nende lahkumist. Ja selles kirjas oli kirjutatud, et ma ei peaks tähele panema David Icke'i juttu, ja et too veider indiviid, nii kutsutud Alia Czar, jälgib mind. Ma ei tea, kes see Alia Czar on.

Ja nad ütlesid mulle — need inimesed, kui me veel koos olime — et nad on suure isanda, nii kutsutud Melchizedek'i kaitse all. Ja, pärast ma lugesin seda ähvarduskirja, mis hoiatas, et kui ma välja räägin, siis mu naine, kes oli vähihaige haiglas, sureb, kui ma rääkima hakkab. Siis ma hämmeldusin. Kes olid need inimesed?

Siis, sest ma olen olnud Lõuna-Ameerikas ennegi, leidsin ma, et hispaania keel, mida nad rääkisid, oli erinev hispaania keelest, mida räägitakse Lõuna-Ameerikas. Nad kasutasid hispaania keelt, pärit Hispaaniast, ja mitte veidi lahjendatud hispaania keelt Lõuna-Ameerikast.

Isegi praegu, söör, see ähvardus ängistab mind, ja ... võib ma täpsustan, söör, imelikud asjad, mida, kelle iganes te ühel päeval minu juurde saadate, võib ise seda näha: mu naine on vähihaige haiglas, mis on suurim haigla Lõuna-Aafrikas, söör. Ja üks võetud röntgenpilt mu naise emakast ... oli näha mingit laadi imelik metallist seade, mis hämmastab arste. Ma rääkisin oma naisega. Ma küsisin talt: „*Kes pani su sisse selle eseme, mis on röntgenpildilt näha.*”

Mu naine ütles, et mitte keegi ei ole teda isegi puudutanud, ja keegi ei ole tema sisse midagi lisanud. Aga, see tehise, söör, mida on selgelt näha röntgenpildilt, ja tuvastatav igast vaatenurgast, kõigepealt on see näha ühel röntgenplaadil, kadus kahelt järgmistelt plaadilt ja on jälle näha neljandal plaadil. Ma olen väga, väga hämmeldunud sellest.

Pole tähtis, mida me võiksime mõelda, söör, imelikud asjad juhtuvad selles maailmas ja need vajavad uurijat, uurimist ja seletamist. Mida see imelik ese, mida arstid ei suuda tuvastada, teeb 65-aastase naise emaka sees? Mu naine kannatab, ja ma võin ta nüüd kaotada iga hetk, sest ma ei suuda isegi teda haiglast välja saada. Kes pani selle eseme ta emakasse, ja miks? Ma ei saa iial teada vastust, mitte selles maailmas.

Mul on väga kahju kuulata, et teie naisel on vähk. Ma just kaotasin oma ema, eelmisel aastal, vähile, ja ma tean, et see on väga valus võitlus.

Jah, söör, nii see on.

Nii et, mul on väga kahju, et te peate selle läbi tegema.

Läbi harjutuste, nagu Zulu kasupoeg-sõjamehe oma ... meil on midagi sarnast, nagu jaapanlaste Samurai, keda me kutsume Kaway'ks, mis tähendab Päikese Sõdalast, kes on koolitatud, nagu minagi, läbi kohutavate kogemuste, peab ta suunama oma kogetud valu külma viha heitlusesse, ületamaks kurbust, mida ta tunneb.

Ja, praegusel hetkel, söör, ma olen raevus sellest, mis toimub minu maal; sellest, mis toimub minu rahvaga; sellest, mis toimub minu naisega, kes on samuti mu poolõde. Vaata, meil on see, mida kutsutakse pühitsetud abielu mehe, sanusi, ja tema poolõe vahel. Ja naine, keda ma olen kaotamas, on mu poolõde. Meie isa on sama, kuigi meie emad on erinevad.

Tead sa, söör, ma tunnen külma raevu sellest, et Aafrikat hävitatakse. Ma tunnen, söör, külma raevu sellest, et mu inimesi hävitatakse jõu poolt, mis, kui sa seda uurid, on täielikult võõras. Ja, siin luba mul jagada sinuga, söör, üht viimast asja, palun, mis paneb teie lugejaid mõistma, miks ma tunnen seda, mida ma praegu tunnen.

Nagu sa tead, söör, AIDS liigub, nagu vaikne tuli, läbi Aafrika. Ja, eelmisel aastal (1998; tõlk.), leidsin oma õduseks, et üks mu kuuest lapsest, mu 21-e aastane tütar, on HIV-positiivne. Söör, ma tunnen külma raevu oma südames, et me anname järele võõrale haigusele, mis tuli ei-tea-kustkohast, tõbi, mida kõik, kel vähegi mõistust, taipavad, et see on kusagil toodetud hävitamiseks suure hulga inimkonnast.

Kui ma vaatan oma tütre silmadesse, söör, tunnen ma kõhedust. Mul on kaks tütart, täiskasvanud, noor naine, ja tema on viimane. Teine on lühike, jässakas ja tundeline — armas Aafrika tüdruk, suure tagumikuga ja suurte rindadega. Aga see tüdruk, kes sureb sellesse tõppe, on habras, tumedanahkne, nagu mu ema, ja tema on väga ilus, isegi Euroopa standardite järgi — ja ma ei saa vaadata oma laste silmadesse ning mida ma seal näen: alistumist, miks? Miks?

Kui AIDS oleks looduslik tõbi, söör, ma lepiks sellega, sest inimene peab elama külgekülje kõrval haigusega, selles maailmas. Kuid, laps, keda sa harisid ja kasvatasid aastaid, hakkab äkki hingeldama — sinu silme ees, haiguses, mis on tehtud kurjade inimeste poolt. Ma tahaks rebida välja kellegi silmad, selle eest, mida ma olen näinud juhtumas. Palun vabandust, söör.

Ma mõistan.

Me peame uurima seda asja. Kas on veel mõni viimane küsimus, mida sa tahaksid küsida?

Jah. Ma tahaksin minna tagasi vasklinna, hetkeks. Paistab, et see Jabulon peaks olema samaväärne sellega, mida Läänes me kutsume Saatanaks. Kas te olete nõus?

Ma arvan nii jah, söör. Ta on Chitauli valitseja. Ja, nagu Saatan, elab ta majas Maa all, kus suured tuled on alati lõkkel, et hoida teda soojas. Sest, meile on räägitud, et pärast suurt sõda Jumalaga, nad muutusid külmverelisteks ja nad ei suuda kannatada külma vett, mispärast nad vajavadki inimese verd. Ja nad vajavad alati hoitud tuld töötamiseks seal, kus nad on.

Hästi, on öeldud, hiljutises videos, mille David Icke välja lasi, et kujumuutjad reptiloidid, säilitamaks oma välimust, oma kesta, oma inimlikku välimust, peavad nad jooma inimverd. Ja midagi on seal blondi geeniga, ilmselt? Nüüd, ma ei tea, mis ...

Jah. Mr. David Icke jagas seda veidi minuga, söör. Ta rääkis mulle korduvalt, et Chitauli ohverdab kuldjuukselisi inimesi, ja siis ma ütlesin talle, oma vastuseks, mida ma tean Aafrikast.

Sa vaata, söör, mitte kõik aafriklased ei ole mustade juustega. On aafriklasi, keda peetakse väga pühaks, väga pühitsetuiks. On aafriklasi, kes sünnivad loomulike punaste juustega. Usutakse, et need aafriklased on vaimselt väga võimsad. Nüüd, Aafrikas, selliseid inimesi — albiinodest või punapeadest aafriklasi — ohverdatakse kõige enam, eriti, kui nad hakkavad saama suguküpsiks, sõltumata sellest, kas nad on mees- või naissoost.

Nüüd, kui teil oli võimalus näha Halli võõra kesta varjus silmi, kas te ütleksite, et need olid reptiloidolendid, selle kesta all?

Jah, söör, täpselt. Ma räägin sulle, miks. On olemas madu, Lõuna-Aafrikas, keda kutsutakse Mamba'ks.

Jah, väga surmav?

See on kõige mürgisem madu, keda sa võid leida. Tal on silmad TÄPSELT samasugused, nagu Chitauli'l ja Mantindane'l. Ja nii on ka Püütonil, söör. Krokodilli silmad on väga äraolevad ja need ei näi nii hüpnootilised ja läbitungivad, kui Mambal või Püütonil. Kui sa kujutad ette, söör, Püütoni silmi ja korrutad seda kümnega, siis sa tead täpselt, millised Chitauli silmad välja näevad.

Hästi, öeldakse, ja ma usun, et see on tõsi, et on olemas ... kuidas ma nüüd seda ütlen ... et on olemas sõda Valguse ja Pimeduse vahel, Hea ja Kurja vahel, sellel planeedil.

Jah. Jah, sõör. Jah, sõör. Jah.

Ja mõistagi on olemas Jumal oma Universumis, Valguse ja Õigluse Jumal.

Jah, sõör.

Kuidas teie kultuur ... kuidas teie näete Jumala vaheletulekut läbi Tema Valitsemise, läbi Tema Esindatuse? Kõigis asjus peab olema tasakaal, ja nii ka planeedil Maa — nagu ülal, nii ka all. Kuidas te näete ... paljudele lugejatele, nad võivad lugeda kõike seda, ja see kõlab väga hirmutavalt ja väga ... peaaegu, lootusetult ... ja siiski, kindlasti on lootust. Niisiis, mulle meeldiks lõpetada seda jutuajamist lootuse sõnumiga.

Jah. Palun, sõör, ON lootust! Vaata, kõigepealt, ON olemas JUMAL meie üle. Ja see Jumal on rohkem tõeline, kui me enam usume. Jumal pole kellegi mõttekujutuse vili. Jumal pole mõne ürgaegse vana mehe ja vana naise unistus. Jumal on olemas, sõör. Kuid meie ja Jumala vahel on olevused, kes mängivad jumalaid. Ja need olevused me peame eest ära ajama, et saada Jumalale lähemale.

Sõör, ma olen elanud pikka ja veidrat elu, ja ma võin sulle öelda, et on olemas Jumal, ja Ta tuleb vahele. Kuigi me näeme pikaldast Jumala vahele tulemist, kuid oota: Kes oleks võinud arvata, et vähem kui 30 aastat tagasi, mitte ükski inimene ei hoolinud keskkonnast. Kes pani selle äkilise Jumalikkuse meile?

Täna, sõör, inimesed kõikjal maailmas tõusevad ja võitlevad naiste õiguste eest ja laste õiguste eest. Kes pani need ideed meie meelde? Mitte Chitauli, mitte ükski deemonlik koll, see oli Jumal, kes tegutseb varjus ja teeb meid tugevaks, et vastu seista neile inetutele olevustele.

Sa vaata, sõör, Jumal näib aeglaselt tegutsevat sinu silmis, sest Jumal elab ajamõõtnes, mis on täiesti erinev meie omast. Jumal on seal. Jumal tegutseb. Ja see on Jumal, kes, esimest korda meie olemasolu ajal, teeb meid teadlikuks neist asjust, teeb meid teadlikuks, et selles maailmas ei ole me üksi, ja et me peame olema hingestatud ning vaid vastutama oma tegude eest, ja me peame kahjutuks tegema need võõrad olevused, kes aastaid on hoidnud meid nõiarings.

Inimolendid ei ole iial tundnud mingit tõelist arengut, söör, sest on olemas jõud, mis on pannud seisma meie püüdluse saavutada meile volitatud koht universumis, ja ma mõtlen Chitauli, ma mõtlen Mantindane't, ma mõtlen Midzimu't. Me peame lõpetama nende olevuste võtmist, kui üliinimlikke. Nad on lihtsalt parasiidid, kes vajavad meid rohkem, kui meie neid. Ja ainult loll eitab tõsiasja, et me pole ainus mõistuslike olendite liik, mille planeet on loonud.

Kõikjal Aafrikas on muserdavaid tõendeid, et kunagi oli hiigelinimolend, kes kõndis sellel planeedil dinosauruste ajal. On olemas jalajäljed graniidis, igauks 6 jalga (u. 1,8 m) pikad ja 3 (u. 0,9 m) laiad, täisealise inimolendi jalajäljed, söör, mis viivad meid tagasi tuhandeid aastaid, miljoneid aastaid. Kuhu need gigandid läksid? Kes teab; dinosaurustest võis esile kerkida mõistuslik rass, rass, mis pettis meid mõtlema, et nad tulid tähtedelt, kuid tegelikult on nad osa sellest planeedist, millel me elame.

On olemas lootus, ja lootus on väga helge. Kristuslaps on loomus, sündinud igauhes meis, kuid, nagu kõigi surmaga, Valguslapse surmaga (vana ego surm eelneb muudatusele „*Kristluses*”) kaasneb suur oht, kui vaenlane viiakse meeleheitmesse. Kuid vaenlane hakkab tegema vigu ja me kukutame ta, Jumala pühal nimel. See on see, mida ma usun, söör, ja see on see, mida ma hoian usus, kuni oma viimse hingetõmbeni.

Ja see on täiuslik koht lõpetada see — selle mõttega, selle sõnumiga. Nüüd, luba mul öelda ainult seda, ainult sinu jaoks, alates 1974-ndast olen ma näinud mitmeid, mitmeid kosmoselaevu, suures plaanis (kuigi mitte seest ja mitte röövituna). Mul on kogemusi — Oregon'i lõunapoolsetes mägedes — ristuda Bigfoot'i jalajälgedega ...

Ah hah!

... jõe ääres, kus ma olin laagris. Ma kuulsin sellel ööl mägedes Bigfoot'e. Ma kuulsin neid nutmas ...

Ja jah! Kas sa näed?

... ühest mäest teiseni. Need on asjad, mida mina kogenud olen. Ma TEAN, et need on tõelised!

Jah, söör. Siis ma rääkisin kaassõdalasega, ja ma ütlen: „*Me võidame*”, nagu Ameerika mereväelased laulsid Teise Maailmasõja ajal.

Jah, ja Vietnami sõja ajal.

Me võidame, me võidame, kuid kahtlejad peavad lõpetama naermise, ja lollid peavad lõpetama kutsumast neid võõraid jumalaks. On ainult ÜKS Jumal, ja tema või temake või see on Üks, kes lõi meid, ja mitte mingeid petiseid, kes tulid kusagilt mujalt, et peita meie taha ja juua meie laste verd. Aamen, söör.

Jah, täiesti õige. Credo, palun tea, et ma sügavalt austan seda, mida sa tegid ja julgust lihtsalt avameelselt rääkida. On viimane aeg tegutseda nende asjadega, ja on aeg lihtsalt rääkida Tõtt. Ja neile, kes ei usu või kaaluvad võimalusi, heaküll, see on lihtsalt väga paha.

Täpselt, ja samuti viia inimesed vastakuti tõsiasjaga, et mitte midagi pole põhjust karta. Kui me lähtume teadmiste kõigile kättesaadavusest, mis peaks jõudma iga üksiku inimeseni sellel õitsval planeedil, siis mille põrgu pärast nad püüavad sind ähvardades vaikima sundida? Kui see on nii naeruväärne, lase siis olla.

Peatage salamõrvad ja naeruvääristamine ja inimeste hävitamine vahtulöödud hirmuga. See on siht, mille pärast ma tulin, ja ma olen kindel, et ka David, ja ilmselt ka sina. Mul ei ole enam hirmu.

On aeg, et me selle välja ütleksime ja et me saaksime teadlikuks — ülemaailmselt teadlikuks — ja tooks selle esiplaanile. Täna sind väga, ma tõesti austan seda.

Täiesti õige. Täna teid.